

Lord Raffles

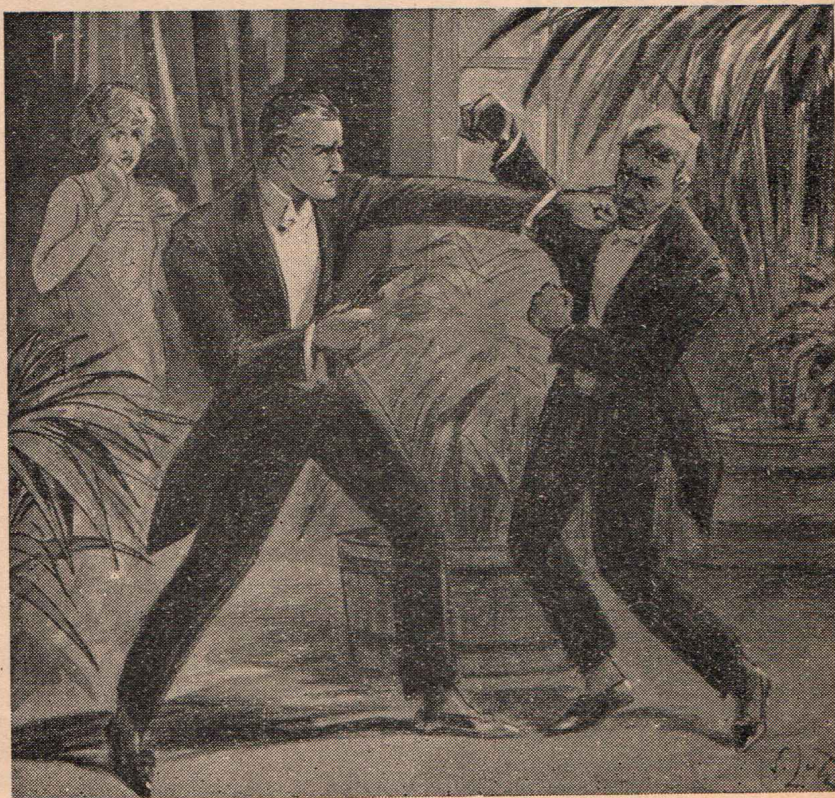
genaamd
Raffles

Nieuwe Avonturen

DE GROTE ONBEKENDE

IN HET HOL VAN DE LEEUW

N° 2568

WEKELIJKSE AFLEVERING

40 Ct.

Elk nummer van deze detective-serie bevat een volledig verhaal
Uitgave van «IN DEN OUDEN WINDMOLEN», Hasselt (België)
Vandenhoudt Frans, Zomerstraat 3, Hasselt
Voor Nederland: Roman-, Boek- en Kunsthandel, Amsterdam

Nadruk verboden. — Alle rechten voorbehouden.

In het hol van de leeuw

HOOFDSTUK I.

EEN VREEMDE ONTMOETING

Engine-square was vol geraas.

Op dit plein te Londen stak het silhouet van het grote fabrieksgebouw van de firma Hopp, Hopp en Co, massief af tegen de lucht. Een dof stoten en bonken, alsof een of ander voorwereldlijk, reusachtig dier binnen de muren was opgesloten en zich met geweld trachtte te bevrijden, klonk de schaarse voorbijgangers in de oren en nu en dan, wanneer een deur opening en weer dichtsloeg steeg dat geraas tot een oorverdovend geloei, dat over een grote afstand te horen was.

De straten waren verlaten. Er had in de vooravond een gure sneeuwjacht gewoed, maar even later was de wind gedraaid, de kleine droge sneeuwkor-

rels waren allengs groter geworden tot een donzige vlokkenval uit de zwarte hemel de straten in een modderpoel had herschapen.

Was het buiten eenzaam en verlaten, binnen was het vol leven en bedrijvigheid. Boven alles uit hoorde men het regelmatige gestamp van de reusachtige aandrijfmachine, in de machinekamer opgesteld en die, alle wielen deed wentelen, alle drijfriemen deed zwiepen en evenals het hart het lichaam, de fabriek warmte en leven schonk.

Men zag arbeiders, nu eens hier, dan weer daar, te hoop lopen om met verende krachten door middel van de loopkraan zware stukken te verplaatsen, meestal in de richting van de montage-

hal, waar de verschillende stukken in elkaar werden gepast en geklonken.

In de montage-hal was het stiller. Daar werkten de geroutineerde arbeiders, die reeds jaren lang in de fabriek werkzaam waren, hun vak door en door kenden en onder wier handen ijzer en staal gevormd werd tot de ingewikkelde machines en werktuigen die later op hun beurt weer voorwerpen zouden gaan voortbrengen tot vergemakkelijking van het menselijk leven.

Onder die arbeiders was er een, die reeds langer dan veertig jaar in de fabriek werkte. Zijn haar was vergrijsd en zijn bewegingen waren niet vlug meer. Maar zijn hand was nog vast en zijn hoofd was nog helder en algemeen beschouwden zijn medearbeiders hem als hun vraagbaak, die hun eventueel met zijn raad kon bijstaan.

Deze man, Frans Werner, genaamd, bevond zich op zeker ogenblik, boven op een ladder, om daar een kussenblok na te zien, dat, naar hij vreesde, neigingen vertoonde om warm te lopen.

Op die hoogte was het veel warmer dan beneden op de vloer, maar ook de fabriek luider en oorverdovender. Keek men om zich heen, dan zag men wielen in allerlei richtingen wentelen en riemen zwiepen, terwijl, wanneer men een blik naar beneden sloeg, het oog niets anders ontwaarde dan langzaam draaiende kamwielen en schuivende armen van schaafmachines.

De oude Werner, die vol moed naar boven was geklommen en de hulp van zijn medearbeiders had afgewezen, omdat hij zich nog best in staat achtte zijn werk alléén te doen, werd evenwel toen hij daar zo midden in de fabriek, te midden van al dat rusteloos gedraai en beweeg, stond, duizelig.

Hij bracht zijn hand naar het hoofd, sloot zijn ogen en een misstap doende, viel hij onder het uiten van een half gesmoorde kreet naar beneden, vlak naast een fraismachine.

Doordat hij zich aan een stilstaande riem vastgegrepen had, was zijn val gebroken, zodat hij er zonder armen of benen te breken af was gekomen.

Hij was op de vloer gevallen en daar

deze uit gewone straatklinkers bestond, was hij tamelijk onzacht neergekomen, maar bovendien had hij zijn hoofd geschraamd tegen een stalen plaat van de fraismachine, waardoor een wond was ontstaan, waaruit bloed over zijn gelaat vloeide.

In één ogenblik was de arme vent door zijn mede-arbeiders, omringd.

Zij zagen hem daar op de stenen liggen met vuil en bloed bedekt, terwijl de frais machine die automatisch doorwerkte en onder toevoeging van overvloedig zeepwater stalen kampwielen uit het volle materiaal fraisde, het afgewerkte materiaal op hem deed neerkomen.

Zoals hij daar lag, was hij voor het oog van een leek, als werkman niet veel waard.

De mannen die hem omringden, beurden hem op en wisten met een doek het bloed van zijn gelaat. Allen waren het er over eens, dat hij even moest rusten, wat drinken en zijn wond moest laten uitwassen en verbinden.

Terwijl de groep mannen daar zo stond, was uit een glazen kantoortje, aan het einde van de fabriekszaal, een heer gekomen, die regelrecht naar het troepje mannen liep.

— Wat is hier aan de hand? klonk reeds van verre zijn niet erg vriendelijke stem.

Een der werklieden wees op Werner en vertelde in enkele woorden wat er gebeurd was. Als men verwacht mocht hebben dat de heer, die de directeur van de fabriek was, enig medelijden, althans belangstelling zou hebben getoond, dan had men het mis, want in plaats even te informeren naar zijn toestand, gaf hij op krachtige toon bevel, dat de gewonde zich naar de cantine moest begeven en dat de andere arbeiders weer aan hun werk moesten gaan.

Zonder dat één ook maar een woord tegen durfde zeggen, gingen de mannen uiteen en zonder verder naar Werner om te kijken, begaven zij zich aan hun werk.

Werner, nu en dan tegen een pilaar steunend, begaf zich naar het aange-

wezen lokaal en zette zich daar op een bank om even van de schrik te bekomen, vervolgens ging hij naar een hoek, waar een fonteintje in de muur was aangebracht en begon zijn wond, die gelukkig niet ernstig was, uit te wassen.

Terwijl hij hiermee bezig was, kwam de directeur uit het kantoortje en begaf zich naar Werner.

— Wat zijn dat nu voor kunsten? luidde zijn eerste, onvriendelijke vraag.

Zelfs Werner, die wel aan zulk optreden van zijn patroon gewend was, klonk die toon onder de gegeven omstandigheden wel wat zonderling in de oren en keek zijn baas een weinig verwonderd aan.

— Kun je geen antwoord geven, Werner? beet de directeur hem toe. Ben jij soms ook al vergiftigd met al die socialistische lectuur? Ik dacht dat jij daar te verstandig voor was, maar ik zie dat ik me heb vergist. Ik dacht, dat je een goed werkman was en vrij van sterke drank, maar als je zo, zonder dat daartoe enige aanleiding bestaat, midden in de fabriek van een ladder valt, dan schijnt daar nogal iets aan te mankeren. In ieder geval kan ik een werkman, die aan zulke aanvallen van duizeligheid, zoals beweerd wordt, onderhevig is, niet gebruiken en het spijt me wel, maar je moet maar zien, dat je een andere betrekking vindt, en werk dat meer met je jaren overeenkomt. Kom straks even op mijn kantoor, dan zal ik je twee maanden loon uitbetalen en dan kan je meteen wegblijven.

Werner stond een paar ogenblikken sprakeloos, waarvan zijn patroon, Mr Edwin Hopp gebruik maakte om het lokaal te verlaten.

Pas toen de deur achter zijn patroon was dichtgevallen, kwam Werner weer in zo verre bij, dat hij begreep wat er gebeurd was.

Zijn eerste opwelling was zijn patroon na te snellen, hem bij de keel te grijpen en hem ronduit te zeggen, dat hij een schurk was, die zonder een greintje medegevoel en op een ogenblik, dat hij juist behoefte had gevoeld aan een vriendelijk woord, een werkman, die hem veertig jaren lang trouw

en ijverig had gediend, als een uitgeknepen citroen op straat wierp. Maar hij bedwong zijn opwelling, omdat hij begreep, dat hij zijn zaak daarmee eer slechter dan beter maakte.

Hij stond op, nadenkend wat hij moest doen.

Naar het kantoor gaan en zijn loon van twee maanden halen? Neen, dat in geen geval. Hierdoor zou hij als het ware stilzwijgend te kennen geven, dat hij genoeg nam met hetgeen de directeur gezegd had en dat wilde hij niet. Liever nam hij geen cent loon aan, dan te erkennen, dat hij niet meer voor zijn werk deugde. Bovendien rekende hij er op, dat de Bond waarvan hij lid was, zich zijn lot zou aantrekken en er werk van maken. Het beste was, dat hij nu naar huis ging. Over een uur was de werktijd om en zouden de ploegen naar huis gaan, zodat hij, door een straatje om te lopen, het kon doen voorkomen, dat hij ook van de fabriek kwam.

Hij wilde het namelijk nog niet aan zijn vrouw en dochter vertellen, want dan had je de poppen aan het dansen en misschien kwam de zaak nog wel in orde.

Door een zijdeur verliet hij de fabriek. Het was koud en guur en de felle wind striemde hem in het gelaat.

Werner trok zich de pet over de oren en zette de kraag van zijn jas op. Hij rilde nu hij ineens uit de warmte in de kou kwam.

Diep in gedachten sloeg hij de weg naar huis in. Zijn gedachten waren niet van de aangenaamste. Alles wat hij de laatste tijd ondervonden had, kwam hem voor de geest en alle slagen van het noodlot voelde hij dubbel zwaar op zich drukken.

Zonder dat hij het zelf wist, stond hij eensklaps voor zijn woning, maar het was zijn bedoeling niet direct naar binnen te gaan; een uur vroeger dan gewoonlijk. Wanneer hij dat deed, zouden de vragen los komen en hij wilde nog niets zeggen. Hij maakte rechtsomkeert en keerde op zijn schreden terug.

Wederom verviel hij in gepeins.

— Wat was het leven toch een ellende voor mensen zoals hij... Werken, altijd

maar werken; nooit enige ontspanning. Hij had echter altijd met plezier zijn werk verricht, maar hij vond het hard en bitter, dat hij na een welbesteed leven nu zo ineens op straat kon worden gezet door een patroon in wiens tijd zijn haren vergrijsd waren.

Hij dacht echter ook nog aan andere dingen. Hij dacht aan zijn dochter Magda, een knap meisje van negentien jaar, die hij, door elke cent van zijn loon uit te sparen, les had laten nemen, opdat zij het wat verder in de wereld zou brengen dan hij. Zij was op een kantoor gekomen, waar zij in alle opzichten voldeed en er heerste tevredenheid in het kleine gezin. Maar daar was opeens verandering in gekomen.

Zoals het meer gaat, had zijn dochter geluisterd naar de verleidelijke taal van een rijke, jongeman, die voorgaf met haar te willen trouwen, maar weldra bleek het dat het die mooie meneer om heel wat anders te doen was.

Het had lang geduurd eer Magda haar vader de naam had willen noemen van de man, die haar had willen verleiden, maar eindelijk toch was het hoge woord er uit gekomen. Werner had toen tot zijn verwondering moeten horen, dat het niemand anders was dan Alfred Hopp, de zoon van zijn patroon.

Al voortlopend was Werner aangekomen bij de Blackfriars Bridge en daar hij nog steeds in gedachten verdiept was, vervolgde hij zijn weg, zonder acht te geven op zijn omgeving, zodat hij ook de heer niet zag, die hem, nadat hij bij zijn woning omgekeerd was, had gevolgd.

Werner lette niet op zijn omgeving. Wat konden hem de mensen schelen? Het was een meedogenloze wereld, in dewelke hij leefde; eenieder dacht enkel aan zich zelf, niemand trok zich iets aan van het leed van anderen.

Steeds bitterder werden zijn gedachten en op een gegeven ogenblik kwam het in hem op, dat hij nu eigenlijk nutteloos was geworden voor de maatschappij, die niet langer van hem gediend was. Als dat zo was, dan is er hier ook geen plaats meer voor mij,

dacht hij.

Het volgende ogenblik bleef hij staan en staarde over de lage borstwering in het zwarte water van de Theems. Als hij eens over de leuning sprong en de dood zocht in het water?

Hij rilde terwijl hij in het water keek en aan de gevolgen van zulk een daad dacht. Maar, alsof men zijn gedachten gelezen had, voelde hij eensklaps een hand op zijn schouder rusten. Hij wendde zich om en keek recht in het gelaat van de heer, die hem gevolgd was. Hij wist dat echter niet en keek de chic geklede heer verbaasd aan.

Deze wenkte hem zwijgend te volgen en het volgende ogenblik liepen zij samen aan de overzijde van de Theems in dat gedeelte van Londen dat Rotherhithe genoemd wordt.

Werner had onderweg een paar malen naar zijn metgezel gekeken, zich er over verwonderend, en zich afvragend, wat die heer wel van hem wilde, van hem, een arm werkman, maar daar deze bleef zwijgen en ook Werner geen woord sprak, liepen zij zonder een woord te wisselen voort.

In Rotherhithe zijn nog verschillende, kleine, eenvoudige, fatsoenlijke koffiehuisen, die het oude karakter van Londen nog volkomen hebben bewaard. De heer begaf zich naar een dezer koffiehuisen, trad binnen en vroeg de uitbater om een aparte kamer, daar hij iets met zijn metgezel te bespreken had.

Een minuut later zat het ongelijke paar in een eenvoudig gemeubelde, maar goed verwarmde kamer, waar de heer een paar glazen Ale liet brengen. Toen de deur dicht was wendde hij zich tot Werner.

— Zeg me eens, vriend, of ge zo'n groot verdriet hebt, dat dit u de gedachte ingaf zelfmoord te plegen? vroeg de heer op de man af en op een toon, die geen tegenspraak duldde.

Werner was zo verbaasd, dat hij het eerste ogenblik geen woord uit kon brengen.

De heer zag dat en glimlachte. Zonder te wachten, dat hij een antwoord kreeg, ging hij voort:

— Gij zijt misschien verbaasd, dat ik u dit zo op de man af vraag, zonder dat ge aan iemand uw voornemen daartoe te kennen hebt gegeven, maar laat ik u daarom aanstonds zeggen, dat ik mij verbeeld een grote mensenkennis te bezitten. Ik was er toevallig getuige van, dat ge de fabriek van Hopp, Hopp en Co, hebt verlaten op een uur, waarop de werktijd nog niet om was. Daarna zag ik u naar uw woning gaan, maar daar niet binnen treden, waarschijnlijk omdat ge uw vrouw niet wildet veront-rusten met de mededeling, dat gij ontslagen waart. Daar ik u voor een fatsoenlijk man houd, schrijf ik uw ontslag toe aan een bijzondere omstandigheid. Kunt gij mij zeggen wat er gebeurd is?

Werner, die zich verwonderde over de nauwkeurigheid, waarmee deze vreemdeling zijn toestand had geraden, schudde het hoofd. Hij wist nog steeds niet wat hij zeggen moest.

De vreemdeling hernam:

— Ik vraag dat omdat ik een wond zie aan uw voorhoofd. Zijt gij misschien gevallen?

Nu knikte Werner bevestigend en alsof deze vraag het toverwoord was geweest, die zijn verbazing deed verdwijnen, vertelde hij de vreemdeling, die aandachtig toelisterde, al hetgeen hem het laatste uur was wedervaren. Daar de vreemdeling hem vertrouwen inboezemde, sprak hij niet alleen over zijn verdriet, dat veroorzaakt werd door zijn ontslag, maar ook over zijn zorgen, waarmede hij aangaande zijn dochter was vervuld.

— Vertel mij alles, zei de vreemdeling en nu vertelde Werner de gehele historie van zijn dochter en het wangedrag van de zoon van zijn patroon.

— Het ergste is, mijnheer, ging Werner voort, dat mijn kind nooit meer gelukkig kan worden, want die Alfred Hopp wil uit wraak, dat Magda geen gehoor aan zijn verleidelijke stem heeft willen geven, haar brieven niet teruggeven, die zij hem geschreven heeft. Zoals het een fatsoenlijk meisje betaamt heeft zij hem onmiddellijk al zijn brieven terug gegeven, maar op haar verzoek om de hare terug te mogen ont-

vangen, heeft de ellendeling haar in haar gezicht uitgelachen. Natuurlijk staat er in die brieven heel veel, dat slechts dan toelaatbaar is, wanneer twee jongelieden elkaar lief hebben, maar dat anders geen pas zou geven. Welnu, die Alfred Hopp weet, dat mijn dochter ten huwelijk is gevraagd door dokter Arthur Marchner, een zeer bekwaam geneesheer.

Magda heeft zijn aanzoek echter niet kunnen aanvaarden uit vrees voor Alfred Hopp, die haar zeer zeker, wanneer hij van dat voorgenomen huwelijk hoort, zal compromiteren.

Terwijl Werner sprak had hij de vreemdeling aandachtig gadegeslagen en had bij zich zelf de opmerking gemaakt, dat deze heer een bijzonder knap uiterlijk had, dat de ware gentleman kenmerkte.

Zijn gestalte was lang en slank, zijn uiterlijk donker.

Het fijn besneden gelaat drukte vastberadenheid uit, terwijl zijn klare grijze ogen als het ware dwars door zijn ziel keken.

Toen hij uitgesproken had, nam de vreemdeling weer het woord en zei:

— Waarde vriend Werner, het verheugt me oprecht, dat het noodlot onze wegen heeft doen kruisen. Ik stel belang in je en ook in je dochter. Ik zal jullie beiden helpen. Laat het hoofd vooral niet hangen en denk er maar altijd om, dat uit kwaad goed kan geboren worden. Ik kan op het ogenblik nog niets zeker zeggen omdat ik alles eens goed moet nagaan, maar ik kan je wel verzekeren, dat alles terecht komt. Naar ik uit je verhaal heb menen te mogen opmaken, heb je op het ogenblik nog geen geldgebrek, anders zou ik je willen verzoeken wat geld als voorschot van mij aan te nemen, maar nu begrijp ik dat dit nu nog niet nodig is. Ik verzoek je alleen mij goed op de hoogte te houden van alles wat er verder gebeurt en zal je daarvoor mijn adres geven. Ten slotte nog dit: Zeg niets van dit onderhoud aan je vrouw of dochter en doe precies alsof je aan je werk bent gebleven door elke dag op de gewone tijd van

huis te gaan en op tijd thuis te komen. Verder moet je niet naar het kantoor gaan van Mr Hopp om je geld te halen, maar je meldt je overmorgen aan zijn particuliere woning, 's avonds om acht uur precies. Daar vraag je hem zo deemoedig mogelijk of hij je weer aan het werk wil zetten.

Denk er om, ik vraag dit niet, omdat ik wil dat je je voor die harteloze vent zult vernederen, maar omdat ik daar wat mee voor heb, waarover ik me nu nog niet kan uitlaten. Heb je me goed begrepen?

Werner, die goed geluisterd had, knikte bevestigend met het hoofd en herhaalde:

— Dus overmorgen, 's avonds om acht uur.

— Precies, zei de vreemdeling, legde een kaartje voor hem neer en stond op.

Terwijl Werner zich naar het licht boog om te lezen welke naam en welk adres er op stond, deed de heer de deur open en was verdwenen.

Werner wilde hem groeten, maar toen hij de deur wilde openen, merkte hij dat deze gesloten was. Hij verwonderde zich daarover, maar terwijl hij nog aan de kruk draaide, kwam de waard de deur open doen en op zijn vraag waar de vreemdeling was, antwoordde deze, dat hij was vertrokken na de vertering te hebben betaald.

Werner verliet het koffiehuis nu ook, maar bleef toen hij buiten gekomen was, onder een lantaarn staan, om de naam op het kaartje te lezen.

Lord Edward Lister
las hij.

Werner trok de wenkbrauwen hoog op. Hij herinnerde zich vaag die naam meer gehoord of gelezen te hebben, maar het wilde hem niet te binnen schieten waar of in welk verband, en terwijl hij hier nog over nadacht, hoorde hij Big Ben, de klokketoren van het parlamentsgebouw, zes uur slaan.

Daar dit het uur was waarop de fabriek uitging, zette hij er een stevige stap in om op tijd thuis te zijn, zoals hij aan de vreemdeling beloofd had.

Vreemd, dacht hij onder het lopen, een man van adel, een voornaam heer dus. Nu dat was ook wel te zien. Wat een toeval, dat die hem nu juist had moeten gadeslaan in zijn verdriet. De wonderen waren de wereld nog niet uit. Hoe heette hij ook weer? Lord Lis... Lis...

Hij bleef even staan onder een straatlantaarn om nog eens naar de naam te kijken, maar terwijl hij het kaartje voor zijn ogen bracht, liet hij het bijna van schrik vallen, want nu las hij een heel andere naam.

John Raffles
Cromwellstreet, 2, Londen.

Hij meende toch zeker, dat hij eerst een andere naam gelezen had, iets met Lord er voor en in zijn verwondering draaide hij het kaartje onwillekeurig om. Nu zag hij met één oogopslag dat hij zich niet had vergist. Aan de andere kant stond:

Lord Edward Lister.

HOOFDSTUK II.

DE VRIEND DER VERDRUKTEN

Nadat de vreemdeling het koffiehuis verlaten had, stapte hij met vlugge tred de straten door, tot hij aan een taxistand kwam. Hier nam hij een auto naar de Cromwellstreet en drie kwartier daarna stapte hij uit voor een fraai herenhuis.

Op de naamplaat aan de deur stond:

William Aberdeen

Iedereen in Londen had wel eens van deze rijke, ietwat zonderlinge filantroop horen spreken. Zijn milddadigheid was

spreekwoordelijk en het bedrag der geldsommen, die hij reeds aan tal van instellingen van liefdadigheid had geschonken, was fabelachtig.

Nu stond het boven twijfel vast, dat Lord Aberdeen zeer vermogend was, want alleen zijn levenswijze wees daar al op. Bovendien bezat hij nog verschillende landgoederen in Wales en Schotland. Ook zijn kleren en liefhebberijen maakten het volkomen duidelijk, dat de brandkast van Lord William Aberdeen goed gevuld moest zijn.

Hij zorgde er voor, dat zijn brandkast geregeld werd aangevuld en hield er daarvoor een eigenaardig systeem op na.

Hij deed zaken.

Wel geen zaken in de gewone zin van het woord, maar toch zeer voordelig.

Zijn kantoor bevond zich op de eerste verdieping van het huis, dat hij nu binnentrad en zijn enige kantoorbediende was Charles Brand, zijn secretaris en tevens zijn vertrouwde vriend.

Deze Charles Brand moest onder andere een register bijhouden, dat in de loop der jaren een aanzienlijke omvang had gekregen. Het bestond uit een aantal mappen, waarin Lord Aberdeen alle mogelijke gewenste inlichtingen over personen en zaken kon vinden.

Hij wilde namelijk ten alle tijde op de hoogte zijn van de gedragingen zijner medemensen, niet uit nieuwsgierigheid, maar alleen om te weten of zij geld hadden, dan wel arm waren en in het eerste geval, of zij hun rijkdommen goed besteedden.

Was dit laatste het geval, dan liet hij ze met rust, maar zodra hij met zekerheid wist, dat er veel geld verdiend, maar nooit één penning tot leniging van de nood van anderen gegeven werd, dan bemoeide hij zich er mee, door de bewuste persoon een bezoek te brengen. Niet overdag en op het visiteuur, maar liefst in het midden van de nacht, als niemand het kon zien, als wanneer hij er toe overging de brandkast van de rijkaard, die niets voor zijn medemensen over had, open te maken en aan een grondig onderzoek te onderwerpen.

Hij nam er dan zoveel uit als hij dacht dat met de rijkdom van de man overeen kwam en vertrok weer even geheimzinnig, als hij gekomen was, alleen soms een briefje achterlatend, waarin de bestolene op de hoogte werd gebracht, waarom hem dit middernachtelijk bezoek was gebracht en dat altijd werd ondertekend met de naam John Raffles.

Wie John Raffles was, wist iedereen, maar van Lord William Aberdeen wist men alleen, dat hij een rijke filantroop was, terwijl niemand het in zijn hoofd zou halen te veronderstellen, dat hij identiek was met John Raffles, alias Lord Edward Lister.

Zodra Lord Aberdeen de vestibule van zijn huis was binnengetreten kwam hem zijn secretaris Charles Brand tegemoet.

Brand was in vele opzichten het tegendeel van zijn meester. Was laatstgenoemde lang, slank en donker, hij was daarentegen eer klein dan groot en blond. Zijn gelaat was blozend en een paar blauwe ogen keken vrolijk de wereld in.

Hij kwam met uitgestoken handen zijn vriend tegemoet en weldra zaten beiden in de achterkamer, die op de tuin uitkeek en die tot bibliotheek en werkkamer was ingericht, druk te praten.

Raffles, vertelde Brand in alle kleuren en geuren wat hij die namiddag had ondervonden en laatstgenoemde was hevig verontwaardigd over de handelwijze van Hopp, zowel van vader als zoon.

— Doe me het genoegen, Charles, zei Raffles ten slotte, en kijk in het register eens na wat die twee heren eigenlijk voor sujetten zijn. Zij zijn tot dusverre aan mijn aandacht ontsnapt, maar ik heb er zo'n idee van, dat ik eens een bezoek aan de brandkast van Hopp moet brengen.

Wij zullen nu eerst gaan eten, en al pratend begaven zij zich naar boven waar in de eetkamer een smakelijk toebereid diner werd opgediend, dat beide vrienden zich goed lieten smaken.

Tegen acht uur werd er gebeld en

verscheen de kamerdienaar Gaston, die reeds sedert vele jaren in dienst was van zijn Lordschap met de boodschap, dat er een man was die mylord wenste te spreken.

— Wie is het, Gaston? vroeg Raffles.

— De man noemde zijn naam, mylord, zei Gaston, ik kon hem niet goed verstaan, zo iets als Weller.

— Aha, zei Raffles, waarschijnlijk Werner. Goed, Gaston, laat maar binnen... of neen, wacht even. Ik moet eerst even naar boven, ik zal wel bellen als je hem binnen kunt laten.

Raffles wenkte nu Brand hem te volgen en begaf zich naar boven, naar zijn kleedkamer, waar hij, behalve zijn gewone kleren, ook nog een hele verzameling vermommingen had liggen, die hem in zijn avontuurlijk leven al heel wat diensten hadden bewezen.

— Ik vind het maar beter, Charles, zei hij, dat ik hem Lord Aberdeen onder een ander gedaante voorstel. Je kunt nooit weten. Ik ken de man pas kort en alhoewel ik hem volkomen vertrouwd, is het toch beter enige voorzorgsmaatregelen te nemen.

— Wees zo goed en verander jij je uiterlijk ook een beetje.

In enkele minuten was Raffles veranderd in een eerwaardige grijsaard. Zijn haren waren wit en een kort geknipte baard en knevel bedekten zijn gelaat.

Brand maakte door een kort blond kneveltje een heel andere persoonlijkheid van zich zelf.

Aldus vermomd gingen zij naar beneden en belden Gaston, ten teken, dat hij Werner kon binnenlaten.

Toen deze binnentrad keek hij met enige verwondering naar de grijze heer.

Raffles zag dat, begon te glimlachen en hielp hem uit de verlegenheid.

— Waarde vriend Werner, zei hij op vriendelijke toon, mijn naam is Lord Aberdeen. Ik heb zo juist van een mijner kennissen vernomen, dat een zekere Lord Edward Lister heden namiddag met u heeft gesproken, waarna hij u mijn adres heeft gegeven om, als ge nadere mededelingen had te doen over een zekere zaak, deze aan dit adres te

richten. Deze heer, hier wees hij naar Brand, is mijn secretaris en van mijn zaken volkomen op de hoogte. Laat me nu eens horen wat ge te vertellen hebt.

— Niet veel goeds, mylord, begon Werner, terwijl hij een stukje papier uit zijn zak haalde. Lord Lister heeft me gezegd, dat ik al het nieuws dat zich voordeed onmiddellijk moest komen vertellen en toen ik thuis kwam, hoorde ik van mijn vrouw, dat mijn dochter een briefje had ontvangen, dat zij haar moeder niet wilde laten lezen. Daarna is zij uitgegaan. Nu wilde het toeval, dat zij dat briefje op tafel heeft laten liggen en nu blijkt daaruit, dat Alfred Hopp, van wie u misschien wel eens hebt gehoord van Lord Lister...

— Ik ken dat heerschap, Werner, zei Raffles, ga voort.

— Nu mylord, die Mr Alfred Hopp heeft haar verzocht om vanavond in het Metropolitan Hotel te komen, daar hij haar iets belangrijks mede te delen had en ik veronderstel, dat zij er is heen gegaan.

— Hebt ge het briefje bij u? vroeg Raffles, terwijl hij zijn hand uitstak.

Werner knikte bevestigend en legde het stukje papier, dat hij uit zijn zak had gehaald, in de hand van Raffles en deze las:

Lieve Magda,

Ik moet je vanavond noodzakelijk nog eens spreken. Er hebben zich belangrijke dingen voorgedaan, sedert ik de laatste keer met je sprak. Kom vanavond om half negen in het Metropolitan Hotel. Noem de portier mijn naam en hij zal je naar een vertrek brengen, waar wij ongestoord kunnen praten. Je liefste wens zal in vervulling gaan.

ALFRED.

Raffles vouwde het briefje op en stak het in zijn zak.

— Het is heel goed dat je gekomen bent, Werner, zei Raffles, terwijl hij de man vriendelijk toeknikte om hem op zijn gemak te stellen. Wees maar niet bevreesd voor je dochter, hoor, alles

komt terecht.

— U begrijpt, mylord welke gevolgen het zou hebben, als dr Marchner die brieven in handen kreeg, zei Werner.

Het was beter geweest, als mijn dochter hem alles had meegedeeld, maar aanvankelijk had zij daartoe de moed niet en nu is het te laat.

— Zo. En nu hoopt uw dochter blijkbaar, dat zij vanavond de brieven zal terug krijgen, waarvan haar geluk afhangt? vroeg Raffles.

— Zo is het, maar ik vrees, dat hij iets anders in het schild voert, antwoordde Werner.

Raffles stelde hem gerust en zei, dat hij alles in het werk zou stellen om te voorkomen, dat die gewetenloze ellendeling zijn dochter werkelijk kwaad zou kunnen doen.

Werner werd door deze woorden gerust gesteld en stond op om afscheid te nemen.

Werner ging heen en werd door Gaston uitgelaten.

Toen hij weg was belde Raffles per huistelefoon Henderson op en verzocht hem direct met een auto voor te komen.

Zonder zijn vermomming af te leggen, stapte Raffles in en gaf Henderson het adres van het Metropolitan-Hotel.

Daar aangekomen, naderde de oberkelner hem en toen Raffles de naam Alfred Hopp noemde, antwoordde de ober geen woord, maar bracht de bezoeker naar een groot vertrek.

Voordat hij echter de gordijnen, op zij kon schuiven, voelde hij de hand van de bezoeker op zijn arm.

— Wacht even. Ik wilde liever de kamer hiernaast betrekken, zei Raffles.

De kelner bracht de gast volgens diens verlangen naar het aangrenzende vertrek, en vertrok.

Vervolgens ging Raffles naar de corridor, waar hij zacht en voorzichtig de portière van het aangrenzende vertrek opende.

Opgewonden stemmen klonken in zijn oor.

Hij keek in een klein vertrek, dat alleen verlicht werd door de roodzijden kap van een schemerlamp.

Alfred Hopp zat op de divan, terwijl

een jong, knap meisje met smekend uitgestrekte armen voor hem stond.

Met een enkele onhoorbare beweging was Raffles de kamer binnengegaan, en bleef in een donkere hoek roerloos staan.

— Ik begrijp niet, dat ge zo wreed kunt zijn, zei Magda Werner met tranen in haar ogen.

— Wat heb je aan de brieven? Is het u te doen om mij en de man, die ik lief heb in het verderf te storten?

Alfred Hopp haalde de schouders op, terwijl hij zijn bleek, verlept gelaat oprichtte en het jonge meisje aankeek.

— Ja, daar is het mij om te doen. Dacht je werkelijk, dat ik je hier heb laten komen om je de brieven te overhandigen? Ik denk er niet aan. Met die brieven heb ik je in mijn macht. En ik laat je niet weer los.

Het jonge meisje stond sprakeloos tegenover Alfred Hopp.

Zij keek radeloos om zich heen en zei ten slotte met bijna klankloze stem:

— Ik begrijp u niet.

Alfred Hopp richtte zich op en zei:

— Begrijp je mij niet? Je zult mij dadelijk begrijpen. Waarom zou ik tegenover jou de edelmoedige spelen? Waarom zou ik mij berustend terugtrekken en plaats maken voor een ander? Ik denk er niet aan.

Hij keek haar met strakke, meedogenloze blik aan.

Het jonge meisje scheen hem nog niet te begrijpen. Haar armen hingen slap langs haar lichaam neer.

Plotseling sprong Alfred Hopp op, stortte zich op haar, omklemde haar met zijn armen en, terwijl zij een kreet van ontzetting slaakte, riep hij lachend uit:

— Hier hoort niemand je, schat. Je kunt zo hard schreeuwen als je wilt. Je bent in mijn macht.

— Nog niet, klonk ineens een diepe, mannenstem.

Op hetzelfde ogenblik werd Alfred Hopp, door een krachtige hand weggeslingerd in een hoek van de kamer.

Snikkend snelde het jonge meisje naar de vreemdeling, die midden in de kamer stond.

Alfred Hopp was intussen van de eerste schrik bekomen.

Met vlamme oogen en gebalde vuisten stond hij voor de vreemdeling.

— Ellendeling, schurk, beet hij hem toe.

— Waarom geeft gij mij namen, die gij zelf verdient? zei de Grote Onbekende met onverstoorbare kalmte.

— Wij spreken elkaar nader, vriend Hopp, zei Raffles. Jij bent een duivel in mensengedaante. Ze moesten je op een aambeeld leggen en in stukken slaan.

Zonder de deur uit het oog te verliezen, nam Raffles de mantel van het jonge meisje van een stoel, en zij liet zich door Raffles in haar mantel helpen.

Hij gaf haar een hand en zei kalm:

— Ga nu gauw naar huis terug, Miss Werner. Wacht gerust en kalm uw huwelijksdag af en bedenkt steeds, dat Raffles, de Grote Onbekende, over u waakt.

Magda Werner knikte met het hoofd, zonder een woord te kunnen zeggen, waarna zij door de portière weggleed.

Gereed tot de strijd stonden de twee mannen nu tegenover elkaar.

— Heb je de brieven hier? vroeg Raffles met over de borst gekruiste armen.

— Neen. En al had ik ze hier, ik zou ze je niet geven. Wie ben je? Ben je Raffles, de dief, de...

Alfred Hopp echter kreeg geen gelegenheid nog een woord te zeggen. Een harde vuistslag tegen zijn kin deed hem naar adem snakken.

— Noodzaak mij niet, je nogmaals

zo'n slag toe te dienen, zei Raffles met dezelfde kalmte, die hem steeds kenmerkte.

— De vuistslag, die ik je zoëven gaf, was voor de belediging die je me toevoegde. Maar nu ter zake. Laat mij de inhoud van je zakken zien, ten bewijze, dat de brieven van Magda Werner zich niet daarin bevinden.

Alfred Hopp stond op en keek angstig naar de man, die getoond had hem in zijn macht te hebben.

Hij deed wat Raffles hem gezegd had.

Het was waar, hij had de brieven toch thuis in een goed gesloten kast liggen, naar het scheen. Slechts één enkele had hij bij zich, die Raffles hem afnam.

— De andere brieven zul je mij ook geven, Alfred Hopp, zei Raffles kalm.

— Nooit, riep Hopp in machteloze woede.

— O, jawel. Dat zal je wel. Maak zo maar geen geluid. De kelner hoort je toch niet. Jij zult mij die brieven geven, ik, Raffles, voorspel je dat. Verder heb ik voorlopig niets met je te maken.

Op spottende toon vroeg Hopp:

— En wanneer dank je, dat ik je die brieven zal geven?

Raffles dacht even na.

— Op de dag van Magda Werners huwelijk.

— Zo... zo... Kom je op de bruiloft?

— Natuurlijk.

Alfred Hopp zei niets, maar drukte zijn lippen op elkaar terwijl er een gluisperige trek verscheen op zijn gelaat. Raffles knoopte zijn jas dicht en verliet het vertrek.

HOOFDSTUK III.

EEN ONDERBROKEN TELEFOONGESPREEK

De volgende avond ging Raffles als grijsaard vermomd naar het woonhuis van Mr Edwin Hopp in Park Lane.

Hij liet zich daar naartoe brengen in een zijner auto's, die bestuurd werd door zijn chauffeur James Henderson,

een reus en sterk als een Hercules.

Binnen het half uur stopte Henderson voor het huis, dat Mr Edwin Hopp bewoonde.

— Dat ziet er niet kwaad uit, mompelde Raffles, terwijl hij aanbelde.

Een livreeknecht maakte de deur voor hem open en nam zijn kaartje aan. Het droeg de naam Lord Palmhurst. Het was een der vele namen, die Raffles even gemakkelijk aannam, zoals een ander van een of ander kledingstuk verwisselt.

De bediende kwam weldra met de boodschap terug dat zijn meester de bezoeker gaarne te woord zou staan en hem in zijn privé kantoor wachtte.

De bediende ging hem voor, die, na aangeklopt te hebben, de deur voor de bezoeker opende.

Toen hij binnentrad sloeg er ergens een klok in huis acht uur en tegelijk werd er gebeld.

— Dat zal Werner zijn, mompelde Raffles terwijl hij het vertrek binnentrad.

Het eerste wat Raffles zag was een grote schrijftafel, waaraan een tamelijk grote, dikke man zat, in een zwart pak.

Alleen de bureaulamp brandde, zodat het verdere gedeelte van de kamer in half donker gehuld bleef. De wanden waren met donker eikenhout beschoten; hier en daar hing een schilderij in gouden lijst.

Mr Hopp, stond op, met het kaartje van Lord Palmhurst in zijn hand.

— Lord Palmhurst, als ik mij niet vergis, zei hij op vragende toon.

Raffles boog toestemmend het hoofd.

— Mijn naam is Edwin Hopp. Het is mij een genoeg kennis met u te maken; waarmee kan ik u van dienst zijn?

Op dat ogenblik, kwam de bediende de kamer binnen en deelde Mr Hopp mede, dat er weer iemand was om hem te spreken.

— Wie is dat? vroeg Hopp.

— Een oude man, mijnheer, antwoordde de bediende, Frans Werner is zijn naam.

— O, die kan wel inrukken, zei Hopp. Zeg hem, dat hij mij aan mijn kantoor aan de fabriek kan spreken. Ik heb trouwens bezoek en kan hem niet ontvangen.

— Pardon, bracht nu graaf Palmhurst op beleefde toon in het midden, u moet het niet om mij laten. Naar ik meende te horen, is het een oude man en heeft hij wellicht een lange tocht

moeten maken, om hier te komen. Doe mij het genoeg hem even te woord te staan. Het zal wel niet zo lang duren en ik kan wel even wachten.

Hopp scheen er niet veel zin in te hebben, maar omdat hij het ook wel seculier vond, om die ontslagen werkmans te ontvangen, als er nog iemand bij was, ging hij op dit voorstel in en zei de knecht, dat hij Werner kon binnenlaten.

De oude man, die, toen hij de kamer binnentrad, aanstonds zag, dat zijn onbekende weldoener reeds bij zijn gewezen patroon was, kwam beleefd groetend nader en begon onmiddellijk te spreken over zijn ontslag, zijn gewezen patroon verzoekend dat in te trekken, daar hij zich nog best in staat voelde enige jaren met animo te werken.

— Kom je daarvoor hier? beet Hopp hem toe. Ik dacht dat je je loon van twee maanden kwam halen. Dat kan je krijgen en voor de rest geen nieuws.

Werner wist niet goed wat te zeggen en keek daarom in de richting van zijn weldoener. Deze beduidde hem de fabrikant zijn portie te geven.

Hierdoor aangemoedigd kwam Werner los. Hij begreep, dat zijn weldoener hem juist op het uur had laten komen, dat hij er ook was, om te horen wat Hopp zou zeggen.

— Maar Mr Hopp, hernam Werner, ik dacht dat ge wat toeschietelijker zoudt zijn tegen een arbeider, die zo lang in uw dienst is geweest. Het ongelukje dat mij overkwam, was toch niet van veel betekenis en bovendien, meende ik, dat de verhouding van uw zoon tot mijn dochter...

— Wat? riep Hopp verontwaardigd uit, zodra hij Werner over zijn zoon hoorde spreken. Wat? Daar wil ik niets van horen. Ik heb met al die praatjes niets te maken.

— Waarom wilt u mij niet aanhoren? vroeg Werner zacht, ofschoon het hem moeite kostte, daar hij inwendig van woede kookte. Uw zoon heeft toch de grootste schuld. Hij had moeten weten dat...

Wederom viel Hopp hem in de rede.

— Spreek asjeblieft geen woord verder over mijn zoon, zei hij op dreigende toon.

Werner wist wederom niet goed wat hij moest doen en keek in de richting van Raffles, die een kaartje uit zijn portefeuille had genomen en daar nu iets met potlood opschreef. Toen maakte hij en beweging om te kennen te geven, dat Werner nog wat door moest gaan met Hopp zijn vet te geven.

— Ik doe aan eerbied jegens uw zoon niets te kort, zei Werner nu op wat vastere toon, terwijl hij zich oprichtte. Mijn dochter heeft uw zoon lief gehad, tot zij inzag, dat zij bedrogen werd en zij het ware karakter van uw zoon leerde kennen. Hij is de verleider en in plaats dat ik hier als smekende sta, moest ik hier staan als aanklager.

— Er uit. Maak dat je weg komt, schreeuwde Hopp, die van kwaadheid en woede bijna barstte. Denk je dat ik nog langer lust heb je lasterpraatjes aan te horen. Ik zeg je, er uit. Of ik zal je door mijn bediende het huis uit laten gooien.

— Ik ga al, mijnheer. Ik ga al, zei Werner deemoedig, want toen hij keek naar Raffles om te zien, wat hij nu moest doen, zag hij, dat deze op raadselachtige manier uit de kamer was verdwenen. Hierdoor voelde hij zijn moed weer zinken en ging met vrees in zijn hart weg.

Hopp was opgestaan en zijn ontslagen werkman tot de deur gevolgd. Toen hij weg was wierp hij de deur dicht en wendde zich naar de stoel, waarin Raffles had gezeten.

Men kan zich zijn verbazing voorstellen, toen hij die stoel ledig zag. Hij had er niets van gemerkt, dat Raffles intussen onhoorbaar het vertrek was uitgegaan.

— Hé? zei Hopp halffluid, terwijl hij de stoel naderde. Zoëven zat die Lord Palmhurst nog in deze stoel. Zou hij ongeduldig geworden zijn onder de praatjes van die oude kletsmeier? Maar waarom is hij dan zo stiekem weggegaan? Zou hij...

Hij zweeg plotseling, want hij zag, dat op het tafeltje, dat bij de ledige

stoel stond een kaartje lag.

Hopp nam het op om te zien wat er op geschreven stond.

Reeds onder de eerste woorden verbleekte hij. Hij las:

Lelijke, gemene schurk, die je bent. Ik dacht wel, dat je wat op je geweten zoudt hebben, maar ik heb er mij met mijn eigen ogen van willen overtuigen en nu heb ik gezien hoe jij een eerlijk werkman behandelt. Je moet nu zelf maar de gevolgen van je daden dragen. Morgen, voor één uur kom ik terug om je brandkast te lichten. Ik heb je opgeschreven voor minstens vijfduizend pond sterling en ik ga niet weg voor ik dat bedrag heb. Met dat fraaie exemplaar van een zoon van je heb ik ook nog een appeltje te schillen, maar dat zal ik wel met hem afmaken. Ik heb mij hier als Lord Palmhurst laten aandienen, maar in werkelijkheid ben ik

Zie ommezijde

Hopp draaide het kaartje om en las nu in drukletters:

John Raffles,

bijgenaamd de Grote Onbekende

Met een woedend gebaar smeed Hopp het kaartje op de grond en trapt er op.

— Wat een fielt, mompelde hij woedend. Het is allemaal doorgestoken kaart, maar wacht maar, ik zal het die Werner betaald zetten. Die komt er zo niet van af.

Hij raapte het kaartje dat hij neergegooid had, op en bekeek het wat nauwkeuriger.

— Dat is een overtuigend bewijs, mompelde hij en nam de telefoon van de haak.

— Met Scotland Yard, juffrouw en gauw alstublieft.

Daar hij niet onmiddellijk antwoord kreeg, tikte hij nog enige keren op de haak, hetgeen geen andere gevolgen had dan dat hij nog wat langer moest wachten.

Eindelijk kreeg hij dan toch verbinding en vroeg nu om de dienstdoende

inspecteur te spreken.

Het toeval wilde, dat hoofdinspecteur Phileas Baxter, die sedert Raffles op het toneel was verschenen, naar hem gezocht had, dienst had. Hij haastte zich naar de telefoon en toen hij hoorde wat Hopp te vertellen had, helderde het gelaat van Baxter op.

— Heeft hij u zelf een bezoek gebracht en gezegd, dat hij morgen voor één uur zal komen om uw brandkast te kraken.

— Neen, gezegd heeft hij het me niet, antwoordde Hopp, maar hij heeft het me geschreven. Ik heb zijn kaartje in mijn hand.

— O, dat is nog beter, Mr Hopp, zei Baxter.

— O ja?, zei Hopp verontwaardigd, vindt u dat beter? Ik vind het allesbehalve goed, want ik ben er niets op gesteld om bestolen te worden.

— Ik zeg dat alleen uit een vakoogpunt, Mr Hopp, hernam Baxter, ik vind het daarom zo goed, omdat Raffles zeker woord zal houden.

— Prettig, zei Hopp nu weer. Ik zou veel liever willen, dat hij niet gewoon was zijn woord te houden.

— Dat moet u niet zeggen, Mr Hopp, hernam Baxter, want dan zouden wij hem zeker nooit in handen krijgen. Nu hebben we een prachtkans. Heeft hij u gezegd wanneer hij komt?

— Morgen voor één uur, staat er op het kaartje. Ik reken er dus vast op, dat u alle voorzorgsmaatregelen zult nemen om die gauwdief in te rekenen.

— Jawel, Mr Hopp. Natuurlijk Mr Hopp, maar ziet u... maar... dan zullen we een groot deel van de nacht uw kantoor moeten bewaken.

— Ja, hoor eens, hoofdinspecteur, dat zijn mijn zaken niet. De technische zijde van de zaak ontgaat mij totaal. Ik heb u gewaarschuwd en dat is voldoende. U moet nu maar zien wat u doet, maar ik reken er vast op, dat men zich niet aan mijn eigendommen zal vergrijpen.

— Ja maar, Mr Hopp... halo, Mr Hopp, halo.

Baxter kon roepen zoveel hij wilde, maar hij kreeg geen gehoor meer. Mr

Hopp was waarschijnlijk ongeduldig geworden en had de telefoon op de haak gelegd.

De volgende ochtend, na het telefoongesprek met Baxter, toen Mr Hopp naar zijn kantoor ging, vond hij een aantal politie-agenten, zowel in burger, als in uniform, om zijn fabriek verzameld, die onder bevel stonden van Baxter, die met hen de gehele nacht de gebouwen had bewaakt. Er had zich echter niets bijzonders voor gedaan en toen dan ook het kantoor werd geopend, bleek, dat de brandkast onaangeroerd was gebleven.

Raffles was zijn belofte dus niet nagekomen, maar zij waren het allen er over eens, dat daarvoor nog alle tijd was.

Baxter stelde Mr Hopp voor, dat de politiemannen nu maar naar hun bureau zouden teruggaan, om wat rust te nemen, want dat de bewaking van het kantoor overdag en gedurende de kantooruren toch zeker wel aan Mr Hopp en diens personeel kon worden overgelaten.

Mr Hopp liet de hoofdinspecteur kalm uitspreken, maar maakte alleen de opmerking, dat hij vrij was te doen en te laten waar hij wilde, maar dat hij de verantwoordelijkheid niet op zich nam.

— Als ik goed begrijp, wat Raffles is, zei hij, dan moet ik zeggen, dat hij nergens voor terugschrikt en zeker zijn belofte gestand zal doen. Daar hij vannacht niet heeft ingebroken, zal hij natuurlijk proberen het overdag te doen. Hij heeft nog drie uur de tijd en misschien komt hij wel in een of andere vermomming mijn kantoor binnen, zodat ik hem niet herken. In ieder geval, als ik bestolen word dan zult gij daarvoor verantwoordelijk worden gesteld, want ik heb u gewaarschuwd. U moet nu zelf maar weten wat u doen moet.

Inspecteur Baxter moest bekennen, dat tegen deze redenering niet veel was in te brengen en besloot dan ook maar, ofschoon zijn ogen bijna dichtvielen van de slaap, tot twaalf uur op het kantoor van Mr Hopp te blijven.

— Mag ik dat kaartje eens lezen? vroeg Baxter, nadat hij alle politiemannen op vier na, naar huis gezonden had.

— Alstublieft, zei Hopp en gaf de hoofdinspecteur het kaartje, dat zo'n geweldige opschudding op het politiebureau en op het kantoor van Mr Hopp teweeg had gebracht.

Baxter bestudeerde het schrift en twijfelde er geen ogenblik aan of het kaartje was werkelijk afkomstig van de Grote Onbekende.

Onwillekeurig las Baxter, hetgeen op het kaartje stond, luid voor.

Mr Hopp keek om met een lichte rilling, toen hij de naam van Raffles hoorde herhalen en had het gevoel alsof de Grote Onbekende al in het bureau rondspookte.

Baxter begon te lachen toen hij het kaartje had gelezen.

— Dat is nu wel een beetje al te grote dwaasheid, zei hij. De Grote Onbekende denkt overal me te kunnen spotten, maar deze keer zal hij zich toch eens lelijk in de vingers snijden. Ik zal hem op heterdaad betrappen, hem de hand over de schouder leggen en zeggen:

— Mr Raffles, het is ons een genoegen, dat ge ons hebt opgezocht. Wij zullen ons best doen, u zolang mogelijk bij ons te houden.

Op hetzelfde ogenblik ging de deur open.

De portier trad binnen en bracht een vistekaartje.

— Frits Reinhard, ingenieur, las Hopp, laat maar binnenkomen.

Even later trad een slankgebouwde jongeman binnen.

— Ingenieur Reinhard, stelde hij zich voor. Ik kom namens de firma Kohlenhorst en Rifling, om met u te onderhandelen over een af te sluiten contract betreffende ijzer en staal.

Ge weet, Mr Hopp, dat de markt op het ogenblik zeer flauw is en dat ge van de gelegenheid moet profiteren.

Na meer uitvoerig te hebben verteld wat hij wenste, sprak de ingenieur nog over verschillende andere dingen.

Onder het spreken was hij opgestaan en naderde, schijnbaar toevallig de

brandkast, terwijl hij verder onafgebroken doorsprak, en terwijl hij de rechterhand langs het slot liet glijden alsof hij naar een geheime veer zocht.

— Halt, riep Hopp plotseling en in het volgende ogenblik had hij de revolver gegrepen, die in een lade van zijn schrijftafel lag en hield deze de ingenieur voor de borst.

Deze maakte een sprong zijwaarts en sloeg de uitgestrekte arm van de fabrikant naar omhoog.

— Zijt ge gek geworden? riep de ingenieur uit. Help, help.

— Wij komen al, liet nu de stem van hoofdinspecteur Baxter zich horen, die zich met zijn mannen in het aangrenzende vertrek had opgesteld en nu voor de dag kwam.

In een ogenblik was de ingenieur door hen omringd en vastgehouden, zodat hij geen beweging kon maken.

— Wij hebben je, Raffles, zei Baxter kortaf.

De ingenieur keek Baxter met grote ogen aan.

— Raffles? Ik Raffles? Neem me niet kwalijk, maar ik geloof dat ge u danig vergist. Ik ben ingenieur Reinhard. Als ge me niet onmiddellijk loslaat zult ge er meer van horen.

— Geen uitvluchten, zei Baxter weer kortaf. Ge zijt op maar al te opmerkelijke wijze de brandkast genaderd.

— Mag dat niet? Die kast trok mijn opmerkzaamheid.

— Aha. Jawel. Ge wildet de constructie van het slot leren kennen. Waarom stelt ge er zoveel belang in?

— Omdat mijn firma ook brandkasten fabriceert en ik dus in dat artikel belang stel.

Baxter noch Hopp geloofden dit praatje en de politiemannen brachten de arrestant in een aangrenzende kamer om hem, als het donker zou zijn geworden, zonder dat het opzien baarde aan de justitie over te leveren.

Nauwelijks hadden zij met hun verdachte de kamer van de directeur verlaten, of de portier trad wederom binnen met een kaartje in de hand.

Met enig wantrouwen nam Mr Hopp

het aan, maar zijn gelaat helderde op, toen hij las:

J. R. MOURIS

Inspecteur de la Sureté Générale
Française Paris

Dat was dus een Franse politiebeambte, die waarschijnlijk in verband met die Raffleskwestie, die wel de gehele wereld op het ogenblik scheen bezig te houden, bij hem kwam informeren.

— Laat monsieur Mouris onmiddellijk binnen, zei Hopp. Hij vond het in hoge mate geruststellend, dat nu ook de Franse politie zich met de zaak bemoeide.

De portier was intussen naar de wachtkamer gegaan en zei tot de bezoeker:

— Mr Hopp wacht u, monsieur.

De bezoeker volgde hem.

Toen hij binnentrad, gaf hij de fabrikant de hand:

— Gij hebt op mijn kaartje reeds gezien, Mr Hopp, begon hij, dat ik een Franse politiemann ben. Ik wil en moet Raffles tot elke prijs vatten. Aha, zei de bezoeker, en ik zie dat ge er voor gezorgd hebt, dat Raffles op waardige wijze kan worden ontvangen. Dat is goed. Maar vertel mij eens, hoofdinspecteur, zei Mouris, zich tot Baxter wendend, die, met enig wantrouwen toekeek, ik hoorde dat ge hier met vier rechercheurs waart gekomen. Waar is de vierde?

Mouris sprak op zulk een besliste toon, dat Baxter antwoord moest geven.

— Wij hebben Raffles al gesnapt, Monsieur Mouris, tenminste daar zijn we zo goed als zeker van. We hebben in ieder geval iemand, die sprekend op hem lijkt en verdachte allures er op na houdt.

Mouris keek verrast op.

— Hebt ge hem al? Maar Monsieur Baxter, dat zou een schitterend succes zijn. Laat mij die knaap eens zien.

— Met alle genoegen, monsieur Mouris, antwoordde Baxter en bracht de Franse politiemann naar het aangrenzende vertrek.

Nauwelijks had Mouris de arrestant gezien of hij riep uit:

— Dat is hij, dat is hij. Ik ben er zeker van... dat is Raffles.

Mouris leunde daarbij met beide handen op de schrijftafel van Hopp en terwijl de politiemannen om de brandkast heen stonden, gleed de hand van de Fransman over het groene laken van de schrijftafel en liet het checkboek van de firma Hopp-Hopp en Co, waarin nog een vijftal blanco-cheks zaten, die de fabrikant voor zijn procuratiehouders reeds ondertekend had, in zijn zak glijden.

— Zijt ge er zeker van, dat het Raffles is? Hebt ge hem herkend? vroeg Hopp. Dat zou een grote geruststelling zijn, want ik wil eerlijk bekennen, die ik tamelijk ongerust ben geworden. Waar ik kijk, meen ik Raffles te zien.

— Maak u niet bezorgd, Mr Hopp, zei Mouris. Het is Raffles. Ik zal dadelijk naar het telegraafkantoor gaan om mijn chef deze reuzevangst te berichten.

Mouris stak zijn linkerhand in de zak, hield ze er enige ogenblikken in, haalde toen zijn horloge te voorschijn en zei:

— Drommels. Al half elf. Ik moet mij naar het telegraafkantoor haasten. Excuseer mij, Mr Hopp. Ik kom zeker terug. Tot weerziens, hoofdinspecteur. Wij zullen elkaar nog wel eens spreken.

De portier opende de deur voor Mr Mouris, maar deze kwam nog even terug.

— Is het veroorloofd, Mr Hopp, vroeg hij, even van uw telefoon gebruik te maken?

— Met alle genoegen.

Mouris ging naar de schrijftafel, nam de telefoon op en riep het Palace Hotel aan.

— Is daar de portier? Hier spreekt Mouris. Wilt ge mijn koffer van mijn kamer laten halen? Om twaalf uur ga ik naar Parijs terug.

Mouris bedankte Mr Hopp, maar knipte de draad door op een ongemerkte wijze.

Hij groette nog eens en vertrok.

— Een nette vent, zei Hopp, die

Fransen zijn toch kwieke lui.

— Maar Raffles hebben ze toch niet gesnapt, Mr Hopp, zei Baxter.

Toen keek hij met grimmige blik naar de deur, waarachter ingenieur Reinhard zat, bewaakt door een rechercheur, die hem geen seconde uit het oog verloor.

Mouris was intussen op straat aangeland en vond daar een jongeman, die hem opwachttte.

— O, ben je daar al, Charles? Dat is mooi op tijd. Hier heb je vier checks. Ga naar de Bank van Engeland, amice, en laat ze verzilveren. Twintigduizend en twintigduizend en vijfduizend, is vijfenveertigduizend pond. Wacht nog Charles. Het is beter, dat je niet naar het hotel terug gaat. Wij zien elkaar vanavond in mijn huis in de Cromwellstreet terug. Tot straks.

Charles Brand, de secretaris van Raffles, want deze was de detective Mouris, groette en ging heen om de checks te laten uitbetalen.

Raffles ging naar het naastbijgelegen telefoonkantoor en liet zich verbinden met de Bank van Engeland.

— U spreekt met de machinefabriek Hopp-Hopp en Co. Hier Hopp. Ik wilde u even zeggen, dat u over een kwartier enige checks ter inning zullen worden aangeboden. Dat is accoord. U kunt het geld uitbetalen.

Raffles ging naar een lessenaar, nam een velletje papier van zijn blocnoot en schreef met zijn vulpen het volgende briefje:

Hoofdinspecteur Baxter,
p/a Mr Hopp, fabrikant,

Ik raad u aan, waarde heer, de jongeman die gij gearresteerd hebt, dadelijk in vrijheid te stellen, als ge niet in grote onaangenaamheden wenst te komen. Voorts groet ik u vriendelijk, en ik geef u de verzekering, dat ge morgen de held van Londen zult zijn. Voor uw gewaardeerde hulp bij het nakomen van mijn belofte, dank ik u hartelijk.

JOHN RAFFLES.

Op een tweede velletje schreef hij een tweede briefje aan Mr Hopp:

Ge kunt u bij de Bank van Engeland ervan overtuigen, dat ik mijn belofte grotendeels ben nagekomen. Ik dank u voor uw tegemoetkoming en hoop, dat wij elkaar spoedig zullen weerzien. Het geld, waarvan gij veel te veel bezit en dat ik, volgens mijn belofte weggehaald heb, zal ik doelmatig gebruiken en daardoor een klein deel der schuld afdoen, die gij tegenover de armen en misdeelden op u hebt geladen.

JOHN RAFFLES.

Raffles stuurde een kruier weg met de twee brieven en gaf hem een shilling. Toen keek hij op zijn polshorloge en zei:

— Tien voor elf. De man heeft niet meer dan vijf minuten nodig om de brieven te bezorgen. Twee minuten later zit Baxter mij al achterna, ik heb dus nog drie minuten om mijn beloften geheel na te komen.

Raffles stak een sigaret op, en slenterde langzaam naar het kantoor van Hopp, waar hij zich in de portiek van een nabijzijnd huis verborg. Drie minuten later overhandigde de portier de twee brieven, die door de kruier gebracht waren op het kantoor.

Baxter en Hopp openden en lazen het schrijven tegelijkertijd.

En ook gelijktijdig lieten zij hun briefje vallen en keken elkander aan met een onbeschrijflijk gezicht.

— Dat is uw schuld, hoofdinspecteur, beet hij Baxter toe en nam de telefoon. Hij kon echter geen gehoor krijgen.

Toen vloog hij naar de afdeling, waar zijn bedienden zaten te werken en probeerde het daar met het telefoon-toestel. Nu kreeg hij dadelijk gehoor en vroeg aansluiting met de bank Bank van Engeland.

— De Bank van Engeland? Hier Hopp en Co. Hebt ge de checks al uitbetaald? Daarvoor heb ik u toch geen opdracht gegeven? Wat zegt u? Hebt u zeven keer opgebeld en geen antwoord gekregen?

Hopp gooide de microfoon op de haak. Toen ging de fabrikant een licht op. In zijn kamer terug, keek hij naar het telefoontoestel en riep uit:

— Hij heeft waarachtig de telefoon-draad doorgesneden. De checks heeft hij gestolen. En dat alles voor mijn ogen. Maar voor den duivel, waarvoor staat gij dan hier met vier detectives om mijn brandkast te bewaken? riep Hopp uit.

— Wie de schuld heeft? zei Baxter. Gij zelf, Mr Hopp. Gij hebt ons al die ellende op de hals gehaald. Maar nu is het ook met hem gedaan. Hij heeft zichzelf in onze handen overgeleverd. Wij weten dat hij in het Palace-Hotel loeert.

Baxter ging naar de deur, deed deze open en riep uit:

— Laat die heer vrij. Neem mij niet kwalijk, mijnheer de ingenieur. Een klein misverstand. Ge kunt Raffles daarvoor bedanken, overal waar sprake is van bedrog, heeft Raffles de hand in het spel.

Toen wendde de inspecteur zich tot de detectives:

— Volgt mij. Wij moeten het Palace-Hotel aan vier zijden omsingelen. En bel intussen Scotland Yard op, om te zeggen dat alle stations bezet moeten worden. Hij zal en mag ons deze keer niet ontsnappen.

— Ik sluit mij bij u aan, zei Hopp, terwijl hij hoed en jas liet brengen, ik wil er bij zijn, als Raffles wordt ingerekend. En mijn geld wil ik terug hebben.

Zonder commentaar trokken de politiemannen er op uit.

Daar het zaterdag was, werd de fabriek en het kantoor om één uur gesloten en was er geen sterveling meer te bekennen in het hele gebouw.

Het was twee minuten voor half twee, toen dezelfde heer, die zich eerst als Mouris had voorgesteld en die Baxter in zo grote ongelegenheid had gebracht, met een looper een zijdeur van het huis opende en binnentrad.

Hij floot zacht een operette-wijsje, liep de gangen door naar het privé-kantoor van Hopp, en begaf zich naar de grote brandkast. Voorzichtig liet hij de gordijnen voor de vensters zakken en

begon nu de kast te bewerken.

Hij haalde een eenvoudig toestel, dat hij zelf uitgevonden en gemaakt had uit zijn zak, dat bestond uit twee polen van platina, die hij door middel van een dubbele draad en een stekker met de elektrische huisleiding kon verbinden. In 'n oogwenk waren de polen wit gloeiend zodat hij hiermede door het hardste pantserstaal kon snijden.

De fabrieksklok sloeg twee uur, toen de deur der brandkast openging. Meer dan veertigduizend pond lagen, deels in goud, deels in bankpapier, voor de ogen van Raffles.

— Wel wat weinig, mompelde hij, ik had ook het dubbele kunnen gebruiken.

Hij nam het geld uit de kast, sloot deze en ging naar het klerkenkantoor, waar hij de telefoon nam.

— Palace-Hotel, alstublieft. Spreek ik met Palace-Hotel? Is inspecteur Baxter daar? Ja? Och, mag ik hem even aan de telefoon? Hallo, Mr Baxter? Hier Raffles. Doe verder geen moeite, beste kerel. Ik ben verhinderd naar het hotel terug te gaan. Het spijt me wel, maar er is niets aan te doen. Wat? Waar ik nu ben? Bij Hopp-Hopp en Co. Zeg Mr Hopp, dat ik mijn belofte gehouden heb. Het is juist twee uur. Tot ziens.

Hij zette de hoorn op de haak en ging naar de werkkamer van de secretaris.

Tussen een hoop paperassen, die in en aktentas geborgen waren, vond hij daar aldaar het schriftelijk ontslag van Frans Werner.

Hij ging aan de schrijftafel zitten, nam een blauw potlood en haalde er een strep door, alsof het ontslag was ingetrokken. Daarna nam hij een bankbiljet van honderd pond en schreef het volgende briefje aan Werner:

Voor uw langdurige, trouwe diensttijd in mijn fabriek, stuur ik u hierbij een som van honderd pond, die ge naar eigen goedvinden moogt aanwenden. Over vier dagen, kunt ge, als ge wilt, weer in dienst komen.

HOPP-HOPP en Co.

Raffles nam een stempel, drukte dit af onder het briefje, likte de enveloppe dicht en plakte er een postzegel op en verliet het bureau om het schrijven in de bus te deponeren.

Toen begaf hij zich naar zijn woning in de Cromwellstreet en mompelde in de taxi, onder het naar huis gaan:

— Zie zo, met de vader heb ik afge-rekend; nu komt zoonlief aan de beurt.

HOOFDSTUK IV.

EEN VOORVAL IN DE SPEELCLUB

Raffles zat aan zijn schrijftafel en opende enige brieven, waarvan het adres luidde: Aan Lord Selffar, Cromwellstreet, Londen.

— Is het niet gevaarlijk, dat je overal als je adres Lord Selffar opgeeft? vroeg Brand.

— Waarom? Juist het feit, dat iedereen mij thuis kan vinden, maakt mij onvindbaar. Je weet, dat de politie altijd over het hoofd ziet, wat het meest voor de hand ligt.

Hij keek op zijn polshorloge.

— Drommels. Kwart over tien. Ik moet naar de club. Ik moet een ernstig woordje spreken met Mr Alfred Hopp. Je kunt uitgaan, Charles, als je wilt, maar vergeet niet, voordat je de huisdeur opent, het fluitsignaal te geven, dat door ons is afgesproken.

Raffles belde en vroeg Gaston om zijn jas.

— Gaat mylord uit? vroeg hij.

— Ja, Gaston, Henderson, komt dadelijk voor met de auto.

Gaston hielp zijn meester in zijn jas en verdween. Even daarna reed een Morris Oxford voor, met Henderson aan het stuur.

Raffles stapte in en reed naar de club, waar hij hartelijk werd begroet.

— Ge zijt hier in lange tijd niet geweest, mylord, zei Francis Porter, een bekend sportman.

Even daarna stelde hij Raffles voor aan een nieuw clublid.

— Dokter Arthur Marchner.

De zogenaamde Selffar keek in een fijnbesneden, geestig, bleek gelaat, dat sprak van ontbering. Een paar blauwe ogen keken Raffles even aan.

Raffles wierp een blik op de speelta-

fel. De jonge dokter was gaan zitten, schreef met gejaagde hand een briefje en legde het op tafel neer.

Raffles kruiste de armen over de borst en keek dokter Marchners partner eens aan.

Ook deze reikte Lord Selffar de hand.

— Laat ge u ook weer eens zien, vroeg Alfred Hopp.

Zonder op deze vraag te antwoorden, zei Raffles:

— Ge zijt aan de winnende hand, zoals ik zie, Mr Hopp.

— Ja, mylord, ik heb totnogtoe zeshonderd pond gewonnen. Een aardig zakduitje voor de volgende maand.

Hij klemde zijn monocle in het oog en spelde verder.

Lord Selffar glimlachte, het was een onheilspellend glimlachje. Hij ging naar het buffet om een glas champagne te drinken.

Hoewel hij daar door twee grote vleugeldeuren van de speeltafel gescheiden was, kon hij de twee spelers toch heel nauwkeurig gade slaan. Dr Marchner scheen alle zelfbeheersing te hebben verloren en wreef zich telkens nerveus over het voorhoofd. Elke keer, dat hij verloor, schreef hij opnieuw een schuldbekentenis voor zijn tegenpartij.

Een poos bleef Raffles kijken tot hij zag, dat het tweetal de speeltafel verliet en achter en portière verdween in een vertrek, waar vaak gesprekken worden gevoerd, die niet zonder resultaat blijven.

Lord Selffar ging snel de speelzaal door en een vertrek binnen, grenzende aan dat, hetwelk zo juist door het tweetal was betreden en dat daarvan door een portière was gescheiden.

Raffles trok een der gordijnen een weinig op zijde.

— Je hebt op je erewoord gespeeld en je weet, wat dat betekent, hoorde hij de schorre stem van Alfred Hopp zeggen.

Voor hem stond, met gebogen hoofd, dr Marchner. Zenuwachtig streek hij wederom met de hand over het voorhoofd.

— Het is waar. Maar zou je mij niet vierentwintig uur uitstel willen geven, Mr Hopp? Je redt mij daarmee van de ondergang.

— Ik denk er niet aan. Geen uur zelfs. Speelschulden zijn ereschulden. Als je die vijfhonderd pond niet kunt betalen, waarom heb je dan gespeeld?

— Omdat ik hoopte, dat het geluk mij ook eens gunstig zou zijn.

De ander lachte spottend.

— Je hoopte. Dat heeft al menig vriend van mij gedaan. Allemaal ijdele hoop. Je moet die vijfhonderd pond voor vannacht twaalf uur betaald hebben of...

— Of?

Dr Marchner hief het gelaat op.

— Of je zult zien, met wie je te doen hebt.

— Ik dacht dat je mijn vriend was, Mr Hopp?

— Dat was ik ook, maar als je je woord niet houdt, ben je een eerloze, en met zulke mensen houd ik geen vriendschap.

Een lange pauze volgde.

— Ik kan niet eens een revolver kopen om mij door de kop te schieten, zei Marchner toonloos.

Hopp haalde een kleine pistool uit zijn zak.

— O, als het je daarom te doen is... Hier, als ik je daarmee soms van dienst kan zijn.

Marchner nam het wapen aan en in Hopp's ogen lichtte een duivelse glans.

Het gordijn ging open en Alfred Hopp verdween.

Wanhopig zonk Marchner in een stoel terwijl zijn hand langzaam de revolver hief.

Op dat ogenblik werd de portière op de achtergrond geopend, en Lord Self-

far trad binnen.

— Laat dat, zei hij op bevelende toon. Ben je van plan je leven om zo'n bagatel te vernietigen.

Met grote ogen keek Marchner de binnentreden Raffles aan.

— Hebt ge alles gehoord? vroeg hij.

— Alles. Van woord tot woord.

— Hoeveel zijt ge Alfred Hopp schuldig?

— Vijfhonderd pond. Het is niet zo erg veel, maar...

Lord Selffar haalde een portefeuille te voorschijn en drukte de jonge dokter tien banknoten in de hand.

— Hier... Ga nu naar de speelzaal terug en betaal uw schuld, zei Raffles. Waarom hebt gij gespeeld?

— Ik ben in deze club verzeild geraakt. Mijn vriend, Alfred Hopp heeft mij hier gebracht. Ik hoopte, mijn financiële toestand te kunnen beteren. Hoe moet ik u danken voor deze edelmoedige daad.

— Maak u geen zorgen. Een geschenk is het niet. Ik krijg dat geld wel eens terug. Ga nu.

Marchner ging naar de speelzaal.

Lord Selffar, die alleen in het zaaltje was achtergebleven, drukte nu op de knop van een elektrische schel.

Een der bedienden verscheen.

— Zeg, Mr Hopp, dat een heer hem hier wenst te spreken.

De man ging en Raffles draaide de helft van de lichten uit, haalde een zwart masker te voorschijn en bond dit voor het gelaat.

Enige ogenblikken later kwam Alfred Hopp binnen. Hij keek rond, maar zag niemand.

— Is hier iemand? vroeg hij.

— Ja. Ik wilde u spreken, klonk een stem.

Hopp keek in het gelaat met het zwarte masker en wilde, dodelijk verschrikt, weg gaan, maar op hetzelfde ogenblik zag hij de loop van een revolver op zich gericht.

— Geen stap verder, ellendeling, als je leven je lief is.

Hopp bleef als vastgenageld op zijn plaats staan. Hij sprak geen woord en

zijn lichaam kromp ineen, alsof hij een zweeps slag verwachtte.

— Wat wilt ge van mij? vroeg hij.

— Dokter Marchner betaalde u daar juist vijfhonderd pond, nietwaar?

— Dat heeft hij gedaan...

— Hebt ge hem de schuldbekentenis teruggegeven?

— Natuurlijk.

— Goed. Leg die vijfhonderd pond dan hier op tafel.

— Maar dat geld is mijn eigendom.

— Zwijg. Geen woord meer. Moet ik je naar de speelzaal brengen en daar de linkermouw uit je rok snijden? Dan kan iedereen zien, waar je je valse kaarten verborgen hebt.

Alfred Hopp aarzelde.

De man met het masker glimlachte.

— Als je het geld niet, binnen drie tellen op tafel legt, gebeurt er iets met je, dat je nooit meer zult kunnen oververtellen. Eén... twee...

Hopp haalde vliegensvlug het geld uit zijn portefeuille en legde het op tafel met een schuwe blik en vroeg:

— Wie ben jij?

De gemaskerde begon te lachen.

— Ik ben Raffles, zei hij.

Hopp deinsde achteruit.

— Raffles, schreeuwde hij met een stem, die drie zalen ver klonk, en ver-

dween met een reuzensprong.

Enige ogenblikken later drongen een tiental heren het vertrek binnen. Raffles had echter het zaaltje al verlaten en op zijn doolie gemak, terwijl men hem overal zocht, ging hij de trap af, liet zijn jas geven en vertrok.

Hij had zijn auto weggestuurd om de weg naar huis te voet af te kunnen leggen en te genieten van de zuivere nachtlucht.

— Ik verzeker u, dat hier graaf Selffar was en niemand anders, riep Alfred Hopp tot zijn vrienden. Draai het woord Selffar maar eens om. Dan krijgt ge Raffles.

Overal zocht men naar hem, maar hij was verdwenen.

Een der bedienden verklaarde, dat hij hem had zien weggaan.

— Dan is Raffles ook Selffar en Selffar Raffles, klonk het dooreen.

Alfred Hopp riep:

— Ik zal dadelijk de politie opbellen. Bij ons thuis is het adres van die schurk bekend. Wacht maar. Over een paar dagen zit hij achter slot en grendel.

Alfred Hopp belde thuis de politie op, vertelde wat hem overkomen was, en kreeg de verzekering, dat hij wel heel gauw zijn vijfhonderd pond weer terug zou hebben.

HOOFDSTUK V.

DE BRUILOFT VAN Dr. MARCHNER

In een restaurant in een der voorsteden van Londen vierde dr Marchner zijn bruiloft.

Alle zorgen en leed schenen gebannen te zijn van het voorhoofd van de man, die zich innig gelukkig gevoelde op zijn huwelijksdag, naast zijn jonge vrouw, en te midden van zijn vrienden, die gekomen waren om deze dag mee te vieren.

Daar dr Marchner vaak in uitgelezen kringen te Londen verkeerde, had zich een voornaam gezelschap om hem heen verzameld.

Niemand zou vermoed hebben dat

Magda, zijn gelukkige vrouw, uit een arbeidersgezin was gesproten.

Haar natuurlijke bevalligheid en gratie vergoedde ten volle wat haar mogelijk aan ontwikkeling ontbrak.

Af en toe trok er een wolkje over het voorhoofd van Marchner, en dan dwaalden zijn blikken vol verwachting door het venster naar het nabijgelegen station.

Blijkbaar verwachtte hij nog een gast.

Ineens stond dr Marchner op.

Een rijzige slanke elegante heer naderde van de zijde van het station.

Een pelsjas omhulde zijn slanke gestalte.

Toen hij binnentrad trok de nieuwe gast dadelijk de algemene belangstelling.

Dr Marchner was hem reeds tegemoet getreden.

— Het verheugt mij, dat ge gekomen zijt, riep hij uit. Ik had u al lang verwacht. Gij kunt niet begrijpen hoe veel prijs ik op uw aanwezigheid stel, Lord Selffar.

Dr Marchner haastte zich nu, de nieuwe gast aan de aanwezigen voor te stellen.

Binnen enkele minuten vormde deze het middelpunt van het gesprek.

Op een gegeven ogenblik werd de deur geopend en een jongeman trad binnen, bij verschillende der aanwezigen welbekend.

Het was Alfred Hopp en uit zijn ogen straalde een duivelse gloed.

Zijn rechterhand omvatte een bundeltje papieren. Hiermede naderde hij de bruidegom en terwijl hij hem de papieren aanbod, zei hij:

— Dr Marchner, ik geef u deze brieven als huwelijksgeschenk.

Een ademloze stilte ontstond. Iedereen begreep, dat die brieven iets bijzonders bevatten.

De jonge bruid was opgestaan. Zij was doodsbлек geworden en keek met angstige blikken naar haar echtgenoot, die zijn hand naar de brieven uitstrekte.

Op hetzelfde ogenblik echter kwam een andere hand tussenbeide, zo snel, dat Alfred Hopp de brieven niet kon terugtrekken.

Lord Selffar stond tussen de twee mannen en de brieven verdwenen in een der zakken van zijn jas.

— Dat is een ongehoorde brutaliteit, riep Hopp woedend uit. Waarom hebt gij mij die brieven afhandig gemaakt? Zij zijn bestemd voor dr Marchner.

— Ik denk, dat gij u vergist, zei Lord Selffar, terwijl hij de armen over de borst kruiste en de jongeman met een vernietigende blik aankeek.

— Neen, ik vergis mij niet, riep Hopp. Ik roep u allen tot getuigen. Deze man heeft mijn papieren.

— Voor deze leugen zult gij gestraft worden, zei Raffles en gaf Hopp een vuistslag tegen de kin, zodat deze achteruit tuimelde.

— Dat zult gij boeten, riep deze. Als gij denkt, mij te kunnen beletten, mijn plan uit te voeren, dan vergist je je. Dr Marchner, ik beweer dat gij met mijn verloofde zijt getrouwd; in de papieren, die deze man mij afhandig heeft gemaakt, ligt het bewijs, dat ik oudere rechten heb op Magda dan gij.

Dr Marchner was doodsbлек geworden, en wendde zich tot zijn bruid, zijn ogen vraged op haar gevestigd.

De jonge vrouw zweeg. Zij kon niet antwoorden, want haar tong was als verlamd.

Nu echter geschiedde iets onverwachts.

Lord Selffar trad naar voren en zei, terwijl hij zich tot dr Marchner wendde:

— Ik beweer, dat deze kwajongen nu voor de tweede maal gelogen heeft. Het is er hem alleen om te doen, u uw geluk te ontroven. Om u te bewijzen dat hij gelogen heeft, overhandig ik u hier de brieven, die ik hem heb afgenomen.

Lord Selffar haalde het pakje brieven uit zijn zak te voorschijn en gaf het de bruidegom.

Frans Werner, die aan tafel zat, boog zijn hoofd, als schaamde hij zich.

Dr Marchner nam de brieven en opende het pakje.

Hij doorlas snel de eerste, de tweede, de derde, toen legde hij de rest neer, en zijn gelaat helderde op. Hij wendde zich tot zijn jonge vrouw, greep haar beide handen en zei op zachte toon:

— Vergeef mij, Magda, vergeef mij, dat ik ook slechts een ogenblik aan je heb durven twijfelen. Jij echter, ellendige kwajongen, zei hij tot Hopp, die verschrikt achteruideinsde, jij zult mij rekenschap geven voor deze belediging.

Enige ogenblikken was Alfred Hopp niet in staat om te antwoorden. Hier van maakten de andere bruiloftsgasten, verontwaardigd over het voorgevallene, gebruik om de rustverstoorder met vereende krachten op straat te zetten.

Lord Selffar nam afscheid. Hij boog zich over de hand der jonge vrouw en bracht deze aan de lippen.

Zij keek hem aan met vochtige ogen en fluisterde:

— Hoe kan ik u ooit genoeg danken?

Zwijgend drukte hij de bruidegom de hand en vertrok.

Plotseling stond Frans Werner voor hem.

— Vergeef mij, dat ik u een ogenblik staande houd, mijnheer; ik meen u te herkennen. Ik weet niet in welke woorden ik u mijn grote dank zal betuigen, maar gij begrijpt mij wel, nietwaar?

— Ik begrijp u. Adieu.

— Nog iets, mijnheer. Hoe hebt gij dat aangelegd? Het waren immers de brieven van mijn dochter, die Hopp aan mijn schoonzoon wilde geven?

— Zeker, zei Raffles, maar er zijn omstandigheden in het leven, waarin men een list moet aanwenden om het goede te bereiken. Ik heb Alfred Hopp eergisteren een van die brieven afgenomen.

Hij meende slimmer te zijn dan ik en ik begreep, dat hij dit ogenblik zou uit-

kiezen om het geluk van Magda voor altijd te vernietigen.

Daarom schreef ik vannacht een stuk of twaalf van dergelijke brieven, terwijl ik Magda's hand zo goed mogelijk na-maakte.

Dit was het enige middel om de brutaliteit van die kwaajongen ongedaan te maken.

Met beide handen greep Werner de rechterhand van Raffles, die een pakje uit een zijner zakken te voorschijn haalde en dit overhandigde aan Werner. Het bevatte de echte brieven van Magda.

— Bewaar deze brieven goed, Werner, zei hij. Als Magda ooit de beproevingen mocht vergeten, die zij heeft doorgemaakt, mocht zij ooit in het leven struikelen, toon haar dan deze brieven, dan zal zij weer in het rechte spoor geraken.

Met deze woorden draaide Raffles zich om en begaf zich naar het station.

Frans Werner keek hem zwijgend na, totdat de hoge, slanke gestalte in het nachtelijk donker was verdwenen.

HOOFDSTUK VI.

ZO VADER ZO ZOON

Mr Edwin Hopp, eerste directeur van de firma Hopp-Hopp en Co en steunpilaar van de maatschappij was woedend. Woedend op Raffles, op zich zelf, op de politie in het algemeen en op hoofdinspecteur Baxter in het bijzonder.

Het was nu al twee dagen geleden, dat hij door de Grote Onbekende onder de ogen van de politie was bestolen en nog steeds had hij niets vernomen van iets, dat leek op een teruggave van het gestolene.

Het was toch al te bespottelijk, dat hij dat geld zo maar kwijt zou zijn. Eerst die vijfenveertig duizend pond door middel van checks en daarna weer door die inbraak even daarna, terwijl de politie nauwelijks weg was. Neen, hij liet het er niet bij. Hij zou naar Scot-

land Yard gaan en hoofdinspecteur Baxter te spreken vragen. Hij zou dat heerschap eens vertellen waar het op stond. Hij zou eisen, dat binnen enkele dagen het geld terecht en Raffles gevangen genomen zou zijn en was dit niet het geval, dan zou hij het hoger op zoeken; bij de onmiddellijke chefs van de hoofdinspecteur en dan moest deze maar zien wat er van kwam. Het zou zijn schuld niet zijn als er misschien diens ontslag uit voortvloeide.

Nadat Mr Hopp, dit besluit had genomen, liet hij zich jas en hoed geven en begaf zich op weg om aan zijn plan gevolg te geven.

Ongeveer tegelijkertijd, dat Mr Edwin Hopp de deur uitstapte, ging ook

Alfred Hopp naar buiten.

Ook hij was verontwaardigd. Weliswaar was hij niet voor zo'n groot bedrag als zijn vader opgelicht, maar het kon er voor zijn doen toch nogal door. Het was voor hem waarachtig geen kleinigheid die vijfhonderd pond, die hij gewonnen had aan de speeltafel met vals spelen. Maar daar wist echter niemand iets van behalve dan dat stuk ongeluk van een Raffles, die zelf niet veel beter was en zich er wel voor zou wach- ten het bekend te maken.

Wat hem echter nog het meest prikkelde was dat geval op de bruiloft van dokter Marchner. Hij had gehoopt hier een aardig duitje uit te slaan. Nu was van dat alles niets gekomen en dat was de schuld van... ja, van Raffles natuurlijk. Want hij had heel goed ingezien, dat Raffles en Selffar een en dezelfde waren en hij besloot het er niet bij te te laten. Hij voelde de vuistslag, die de Grote Onbekende hem had gegeven nog op zijn kin en nam zich voor wraak te nemen.

Nadat hij dit besluit had genomen, begaf hij zich op weg naar Scotland Yard, waar hij de dienstdoende inspecteur te spreken zou vragen om deze alles te vertellen en te beraadslagen op welke wijze dat individu, dat nu al zovele jaren heel Londen onveilig maakte, te pakken te krijgen.

Toen Alfred Hopp in de wachtkamer op Scotland Yard werd binnengelaten, trof hij daar zijn vader aan, die enige ogenblikken eerder gearriveerd was.

Nauwelijks had hij een voet in het vertrek gezet, of Hopp Senior stapte op zijn zoon toe, pakte hem bij zijn kraag en beet hem toe:

— Zeg eens deugniet, nu wil je me zeker wel eens even vertellen, wat je al die tijd hebt uitgevoerd. Het is nu precies acht dagen geleden, dat je op kantoor bent geweest. Waar heb je al die tijd gezeten? Maar dat hoef ik eigenlijk niet te vragen. Wijntje en Trijntje niet waar? Al dat geld, dat je vader in het zweet zijns aanschijns verdient, opmaken, verbrassen, verzwabberen. Het is toch godgeklagd, alsof het al niet erg genoeg is, dat ik bestolen wordt

door beroepsdieven, besteelt mijn eigen zoon me ook nog. Ik moest je een pak rammel geven, kwajongen, die je bent.

Alfred Hopp was onwillekeurig een stap achteruit gegaan en had er eerst ernstig over gedacht het hazenpad te kiezen en voorlopig maar van zijn plannen af te zien, maar nu hij zijn vader hoorde spreken van beroepsdieven, nu kwam zijn nieuwsgierigheid boven en besloot hij te trachten, daar wat naders van te weten te komen.

— Zo, viel hij uit, bent u bestolen, nu ik ook en als u denkt, dat ik mijn geld verbrast, dan hebt u het glad mis. Ik heb juist mijn best gedaan om die honderd pond, die ik laatst gekregen had, nuttig aan te wenden en ik was daarin al aardig geslaagd, want ik had op een gegeven ogenblik al vijfhonderd pond bij elkaar. Ik was juist van plan u daarmee te verrassen, toen dat stuk ongeluk van een Raffles kwam...

— Raffles? riep Hopp Senior uit, opspringend alsof een adder hem had gebeten. Raffles? Wie spreekt daar van Raffles? Dat is die gemene dief, die mij niet minder dan negenenvijftig duizend pond sterling afhandig heeft gemaakt. Als die kerel niet gepakt wordt, geloof ik, dat ik nog gek word.

— Zo gaat het mij ook vader, zei Hopp Junior, nu op zoetsappige toon, en wel dra zaten vader en zoon met de hoofden dicht bij elkaar, op fluisterende toon te overleggen wat zij zouden doen om de meesterdief, die hen beiden zo gemeen bij de neus had genomen, te snappen.

In deze vertrouwelijke houding trof hen inspecteur Sullivan, die wegens afwezigheid van hoofdinspecteur Baxter, de dienst waarnam.

— Wat kan ik voor de heren doen? vroeg Sullivan.

Vader en zoon begonnen nu beiden tegelijk te spreken, hetgeen nu juist niet tot verduidelijking van het geval bijdroeg.

Sullivan hoorde dat geklets een paar minuten aan, schudde toen het hoofd, hief de handen op en zei:

— Als de heren zo goed willen zijn

elk om de beurt te spreken, dan kan ik er misschien wel uit wijs worden, maar nu begrijp ik er geen steek van.

Hopp Senior en Junior keken de inspecteur een weinig verstoord aan; zij vonden het wel een weinig aanmatigend van hem, om hen zo in de rede te vallen, maar eindelijk begrepen zij, dat zij zo niet verder kwamen en nadat de oudste Hopp zijn wedervaren had verteld, kwam nu ook de jongste telg der familie Hopp aan het woord.

Sullivan luisterde aandachtig en zonder het te laten blijken, was hij met dit zaakje erg in zijn schik. Meestal kaapte Baxter alle zaakjes, die op Raffles betrekking hadden, hem voor de neus weg, ofschoon er nooit iets van terecht kwam. Hij zelf meende, dat hij er best toe in staat zou zijn, om Raffles met succes te bestrijden en besloot er niets van aan Baxter te zeggen, maar het nu alleen zien op te knappen.

— Dus volgens uw mening is Raffles identiek met Lord Selffar? vroeg hij aan de jonge Hopp, die dit met een bevestigend hoofdnikken beaamde.

— Zo... zo... zei Sullivan peinzend, nu, dan geloof ik wel, dat ik dat heerschap te pakken zal krijgen. Wacht eens, ik heb, als ik me niet vergis, zijn adres in mijn notitieboekje staan.

Sullivan zocht in al zijn zakken en vond eindelijk een boekje en begon daarin ijverig te bladeren.

— Aha, riep hij na een poosje uit, daar heb ik het al. Lord Selffar. Waarschijnlijk een verdacht individu. Er zijn echter nog geen overtuigende feiten, en bewijzen nog minder. Zullen hem nauwkeurig in het oog moeten houden. Woonplaats: Sloanestreet. Heeft een burgerlijk voorkomen. Donkerblond haar en een dito snor.

Terwijl Sullivan deze korte notities voorlas begonnen beide heren Hopp krachtig met het hoofd te schudden en toen Sullivan gedaan had, zei de jongste:

— Neen, inspecteur, gij zijt verkeerd ingelicht. Het is best mogelijk dat die informaties van Raffles hopeloos verouderd zijn. De woonplaats van die sijnjeur weet ik niet, maar ik weet wel en heel zeker ook, dat hij er niet uitziet,

zoals u uit dat boekje voorlas.

Hij heeft geen snor en ook geen blond haar. Dat zal wel een vermomming geweest zijn, want ik heb hem gezien met spierwit haar, terwijl hij op een andere keer verscheen met pikzwart haar. Hieruit maak ik op, dat hij zich telkens een ander voorkomen geeft.

— Ja, viel nu Hopp Senior zijn zoon in de rede, ja dat is zo, ik heb hem weer geheel anders gezien. Hij gaf zich bij mij uit als een Frans detective, Mouris geheten. Hij had toen een kort borstelig snorretje. Ik vrees dat we niet op zijn uiterlijk kunnen afgaan en het is best mogelijk, dat hij net zo dikwijls van naam verandert zowel als van uiterlijk en woning, dat er niet veel kans bestaat dat we hem op die wijze zullen snappen.

Sullivan, wiens gelaat onder het spreken der Hopps al somberder en somberder was gaan staan, moest erkennen, dat zij gelijk hadden en zei, dat, als hij geen nadere aanwijzingen kreeg, hij gerust wel thuis kon blijven.

Plotseling scheen Alfred Hopp iets in te vallen. Hij gaf zich een kletsende slag tegen zijn voorhoofd en zei:

— Wacht eens, inspecteur, ik geloof, dat ik u helpen kan. Daar gaat me een licht op. Op de bruiloft van die dokter Marchner heeft Raffles me ook al een strop bezorgd. Ik weet zeker, dat hij dezelfde is geweest, die mij in de club die vijfhonderd pond sterling afhandig heeft gemaakt, om ze aan Marchner te geven, en het feit, dat die vent ook op zijn bruiloft was en die brieven voor mijn neus weghaalde, is voor mij bewijs genoeg, dat hij het is geweest. Natuurlijk kent hij die Werner en dr Marchner en zij zullen hem wél kennen. Zij weten zijn adres en als wij nu...

— Wacht even, riep Hopp Senior nu zo luid, dat zijn zoon verschrikt zweeg en zijn vader met verwonderde ogen aankeek.

— Wacht even. Ik geloof dat ik er wat op weet, laat het nu maar verder aan mij over, inspecteur. Als u mij kunt beloven, dat u Raffles gevangen zult nemen, dan zal ik u vast en zeker zijn adres bezorgen.

Sullivan beloofde dat en drukte de

twee mannen verheugd de hand, toen zij opstonden om afscheid te nemen.

Een minuut later stapten beiden het gebouw van Scotland Yard uit en gingen langs Victoria Embankment naar de Blackfriaes Bridge, die zij overgingen naar Rotherhithe.

Onderweg deelde Hopp Senior aan zijn zoon mede, wat hij ging doen. Hij zou naar Frans Werner gaan, zijn ontslagen werkmán, die zoals zijn zoon had gezegd, ontwijfelbaar met de Grote Onbekende in verbinding had gestaan en dus waarschijnlijk ook diens adres wist. In ieder geval was het de moeite waard om het eens te proberen. Baatte het niet, het schaadde ook niet.

Toen zij aan de overzijde van de Theems waren aangekomen, gingen zij nog een paar straten door en kwamen nu in de buurt, waar de werkmánswoningen stonden en waar, zoals Hopp Senior wist, ook Frans Werner ergens moest wonen.

Het duurde niet lang of na enig zoeken vond Hopp een huis, waarop het naambordje van Werner stond. Hij beduidde zijn zoon in een café in de buurt op hem te wachten en ging naar het huis toe.

Hij belde aan en vroeg aan de vrouw van Werner, die de deur voor hem open deed, of hij haar man even kon spreken. Hij noemde zijn naam en zei, dat hij kwam om over het ontslag te spreken van haar man.

De vrouw, die nog overal onkundig van was, liet Hopp binnen en verzocht hem even te wachten, daar zij haar man wilde roepen en toen deze kwam en zag, dat het zijn voormalige patroon was, liet hij hem in de voorkamer en bood hem een stoel aan.

Hopp toonde zich zeer vriendelijk en Werner kende zijn vroegere baas haast niet meer terug.

Hopp deelde hem nu mede, dat hij er tot zijn spijt verkeerd aan had gedaan Werner zijn ontslag te geven. Dat hij nog een flink werkmán was, die nog best in staat was om enige jaren met opgewektheid te werken enz. enz. Kortom hij stelde zich aan als de edelmoedige en deed zijn best om Werner

de indruk te geven, dat hij een paar dagen gelden in overijling had gehandeld.

Werner was te eenvoudig en ook te blij met deze ommekeer in zijn patroon dan dat hij hierachter een valstrik zocht. Zijn open natuur kende dergelijke listigheden niet en hij vertrouwde zijn evenmensen.

Het was dan ook volkomen begrijpelijk, dat hij in zijn vreugde, over de intrekking van het ontslag, méér sprak dan wel goed was. Hij zei, dat hij het natuurlijk zeer aangenaam vond, dat hij weer terug mocht komen, hetgeen voor hem een bewijs te meer was, dat de mensen beter waren, dan men vaak veronderstelde, want dat hij een paar dagen geleden nog een staaltje van de goedheid der mensen had ondervonden, van een voornaam heer, die hem beloofd had door de grootste moeilijkheden heen te helpen, als hij soms in ongelegenheid mocht raken door zijn ontslag aan de fabriek.

Hopp veinsde de grootste belangstelling en liet niet onduidelijk doorschemeren, dat hij wel wist, wie dat was, want dat die heer tot zijn vrienden behoorde en dat het eigenlijk door hem kwam, dat hij op zijn genomen besluit om Werner te ontslaan, terug gekomen was.

Werner zei dat hij dit meende te moeten betwijfelen, want dat die heer hem gezegd had, dat hij zijn naam niet mocht noemen.

— Jawel, zei Hopp lachend, maar dat geldt niet voor mij. Ik zal je bewijzen, dat ik het weet door zijn naam en adres te noemen. Hij woont in de Sloanestreet en heet John Raffles.

— Hé ja, zei Werner, nu zie ik toch, dat u hem kent.

Hij wist niet dat Raffles door de politie werd gezocht. Trouwens hij kon niet veronderstellen, dat een zo goed man als zijn weldoener er oneerlijke praktijken op nahield.

— Dan maakt dat voor u natuurlijk een uitzondering, ging Werner voort maar wat u zegt van Slopane of Sloane street, dat is niet juist.

— Niet? zei Hopp kwasi verbaasd

dan is hij zeker pas verhuisd.

— Dat is wel mogelijk, hernam Werner, want hij woont nu in Queen's road, Hampstead Heath.

— Zo... zo... dat wist ik niet, zei Hopp. Nu, ik dank je wel Werner, dat je me dat gezegd heb, want ik was juist van plan hem een bezoek te gaan brengen en dat spaart me natuurlijk een lange weg uit.

Hopp nam nu onder veel vertoon van hartelijkheden, waarvan hij geen steek meende, afscheid van Werner en vertrok.

Hij viste zijn zoon in het afgesproken café op en beiden begaven zich direct naar Scotland Yard om inspecteur Sullivan op de hoogte te brengen van hun ontdekking.

HOOFDSTUK VII.

HET SLOT VAN EEN DRAMA

Toen inspecteur Sullivan van Hopp hoorde waar Raffles woonde, beloofde hij hun, dat hij zo spoedig mogelijk werk zou maken van het geval en dat zij waarschijnlijk nog diezelfde avond en anders de volgende ochtend de boodschap zouden ontvangen, dat de Grote Onbekende geen onbekende meer was en dat Raffles achter slot en grendel zou zitten.

Vader en zoon vertrokken, danig in hun schik, dat ze dit zaakje zo netjes hadden opgeknapt en zagen zich reeds weer in het bezit van hun ontstolen eigendommen.

Zodra zij weg waren begon Sullivan te overleggen wat hem te doen stond. Hij wilde deze arrestatie alleen opknappen, om welke reden hij er met geen enkele van zijn collega's over sprak en dus zeker ook niet met hoofdinspecteur Baxter, die anders misschien met de eer zou gaan strijken.

Terwijl hij in zijn kamer heen en weer liep bedacht hij, dat het het beste zou zijn, als hij een flink aantal agenten meenam naar de woning van de gezochte, dezen daar opstelde en dan trachtte het huis binnen te komen. Door een fluitsignaal zou hij dan te kennen geven, wanneer zij moesten komen, voor het geval er tegenstand zou worden geboden.

Toen hij dit besluit had genomen, belde hij een stuk of twaalf vertrouwde politiemannen op, die op dat ogenblik geen dienst hadden, maar van wie hij

wist, dat zij er niet tegen op zouden zien om in hun vrije tijd de geboden kans waar te nemen om een goede slag te slaan.

Het bleek dan ook werkelijk, dat geen van allen er bezwaar tegen maakte, maar allen er zelfs met geestdrift in toestemden mede te gaan, toen zij hoorden dat het hier een geval betrof, waarbij de Gentleman-Inbreker Raffles betrokken was. Sullivan sprak met hen af, dat zij, om opzien te vermijden, elk apart naar Hampstead Heath zouden gaan, waar hij ook zou komen om hun verdere aanwijzingen te geven.

Nadat hij dit gedaan had, trok hij zijn uniform aan, want hij wilde dit zaakje eens netjes opknappen en oordeelde het niet eens nodig om in burger te gaan.

Toen hij gereed was vertrok hij, zonder iemand te zeggen waar hij heen ging en nam een taxi om zo snel mogelijk op de plaats van zijn bestemming te komen.

Omstreeks terzelfder tijd, dat Hopp aan Sullivan het adres verschafte van Raffles, zat deze met zijn vriend en secretaris, Charles Brand in zijn nieuwe woning te Hampstead Heath te dineren.

Raffles had de gewoonte, om na het eten het licht te doven, de gordijnen open te trekken, een luie stoel voor de ramen te schuiven en onder het genot van een sigaar in het donker naar buiten te kijken.

Dit uurtje was het rustigste van de

ghele dag en dat had Raffles met zijn werkzame natuur ook wel nodig om fit te blijven.

Ook deze dag maakte geen uitzondering op de regel en de twee vrienden zaten kalm te roken, te praten en naar buiten te kijken, toen Raffles eensklaps tot Brand zei:

— Zeg, Charles, kan jij zonder van plaats te veranderen eens kijken naar de meest rechtse boom van de laan, hier tegenover. Als ik me niet vergis, is daar wat aan de hand. Ik weet zeker, dat ik er de helm van een politieagent heb gezien en nu zou dat zo vreemd niet zijn, want het gebeurt wel meer, dat hier een agent patrouilleert. Als ik me niet vergis, is het echter de helm van een inspecteur en is omringd door een stelletje andere politiemannen. Ik heb er zo'n idee van, dat er hier of daar een arrestatie op til is en het zou mij volstrekt niet verwonderen, als ik het middelpunt van de belangstelling der heren was.

— Zie je nu wel, zei Brand, ik vind dat je de laatste tijd veel te vrijgevig geweest ben met je naam en adres. Hoe licht kan het niet gebeuren, dat er verraders onder zijn, terwijl het bovendien heel goed mogelijk is, dat iemand zich per ongeluk verspreekt, zonder dat nu juist moedwil in het spel is. Dan heeft het maar iemand van de politie ter ore te komen en je bent er bij.

— Zeg eens, riep Raffles lachend uit, je moet het niet te erg maken. Maar je hebt me nog niet eens geantwoord op mijn vraag of jij die politieagenten ook ziet. Kijk eens goed, wil je?

Brand keek enige tijd in de aangeduide richting en zei toen:

— Ik geloof waarachtig, dat je gelijk hebt, Edward. Wat zullen we doen?

— Niets. Dat wil zeggen, jij moet niets doen, althans voorlopig niet. Ik zal eens gaan kijken of ik er niet wat meer van te weten kan komen.

— Vind je dat niet gevaarlijk, Edward? vroeg Brand op angstige toon.

— Geen nood, amice, zei Raffles. Het spreekt van zelf, dat ik me onherkenbaar zal maken. Ik wil alleen eens kijken of ik niet wat van de plannen van de

heren van de wet kan te weten komen.

Raffles ging naar boven naar zijn kleedkamer en kwam een paar minuten later, als een boer verkleed, de trap af en ging de achterdeur uit en de straat op.

Hij maakte een omweg en kwam na een poosje in de nabijheid van de laan, waar hij de politiemannen had waargenomen. Hij deed nu zijn klompen, die nogal lawaai maakten, uit en liep op de dunne rubberschoenen, die hij had aangetrokken, naar de plek, waar hij de helm van de inspecteur had menen te zien.

Onder dekking van de duisternis en achter bomen verscholen, naderde hij.

— Zijn we allemaal bij elkaar? hoorde hij op zachte toon een stem zeggen, die hij onmiddellijk als die van inspecteur Sullivan herkende.

—Allemaal present, chef, klonken nu verschillende stemmen.

—Goed, ging Sullivan verder, nu moeten jullie eens goed luisteren. Ik zal trachten ongemerkt het huis binnen te gaan en me ergens te verschuilen. Ik wacht dan tot Raffles naar bed is gegaan en slaapt en doe hem dan de handboeien aan; daarna geef ik het fluitsignaal wat we hebben afgesproken, jullie weten wel, twee korte en één lange stoot. Ik zal zorgen dat de deur niet gesloten is, zodat jullie binnen kunnen gaan, dan haalt er een van jullie een taxi en dan gaat het in triomf naar Scotland Yard.

De mannen bleven nog enige tijd met elkaar staan praten, maar Raffles hoorde het al niet meer, want hij had zich even stil, als hij gekomen was, verwijderd.

Op enige afstand trok hij zijn klompen aan en ging toen opnieuw in de richting van de inspecteur.

Raffles deed geen moeite zijn nadering te verbergen en stapte regelrecht op Sullivan toe. Toen hij de mannen bij elkaar zag staan, riep hij reeds van verre:

— Genaved soam. Keud weertje. hé. D'r zit sneeuw in de lucht.

Toen hij dat gezegd had, deed hij of hij verder wilde gaan.

— Goede avond, vriend, zei Sullivan, die een praatje wilde maken, nog zo laat op het pad?

— Jao, waarom nie? Ikke bin bij m'n mèske geweest, 'eb lekker 'n potje mit 'r gevrieën. Janneke is toch zo'n schat, viel liever dan die trotse deern van hieruver, die bi mienier de graof dient.

— Zo? zei Sullivan, die op het horen van die mienier de graof van hieruver, de oren spitste, in de hoop wat meer te weten te komen. Zo? En heb je daar ondervinding van op gedaan?

— En of ik, mienier, zei Raffles, die eens fris op de grond spuwde. Ik 'eb ierst gevrieën mit Liezie van hieruver, maor die hatte gauw genog van mi. Ze houdt niet van boeren, zeit ze, ze houdt meer van soldaatjes met die mooi pakkies àn, zoas gie d'r ook iene àn 'eb. Ikke geleuf vast, dat as gie mit die mooie jas bi d'r komp en zegt datte ge 't zo koud 'eb, datte ze oe een kommetje koffie gèft.

— Zo, zou je dat denken, vriend? zei Sullivan, die nu eensklaps een idee had gekregen door dat kletspraatje van de boer. Zou je dat werkelijk denken? Want ik wil wel bekennen dat ik het erg koud heb.

— Ikke wiet et bina zeker, mienier, zei Raffles. Ikke zou et er maor es op waogen. Nou goeien avond saom. Ikke ga naar huus.

— Goeien avond, zei Sullivan nadenkend. Hij zou wel eens kennis willen maken met dat Liezie, dat bij mijnheer de graaf hierover diende.

Terwijl Sullivan zo stond te overleggen, was Raffles op zijn klompen verder geklotst tot zijn voetstappen in de verte verloren gingen. Toen bukte hij zich, verdween plotseling onder de bomen van een bosje, trok daar zijn klompen uit en liep zo snel hij kon naar zijn huis terug.

— Is Mina hier nog? vroeg hij aan Gaston, die hem tegemoet kwam.

Mina was een vrouw, die een paar maal in de week het grove werk in huis kwam doen en elke avond de vaat omwaste.

— Ik geloof het wel, mylord, zei

Gaston, ik zal eens gaan kijken.

In de keuken vond hij Mina nog, terwijl zij juist bezig was haar schort af te doen, om naar huis te gaan.

— Mina, zei hij, je kunt me een groot plezier doen, door nog even te blijven, zou je dat willen doen?

— Ja zeker, mylord, antwoordde zij, als het maar niet te lang duurt.

— Goed, luister dan. Straks over een minuut of tien, zal je waarschijnlijk bezoek krijgen van een inspecteur van politie. Die zal je Liezie noemen, want hij ziet je voor een ander aan. Hij zal een praatje met je willen maken en daar moet je zo'n beetje op ingaan. Je kunt hem alles vertellen wat je wilt. Je zegt hem bij voorbeeld, dat ik getaris uit te gaan en pas tegen een uur of elf, half twaalf thuis te komen. Onder het praten biedt je hem een kop koffie aan, die hij zeker niet zal afslaan. Ik zal je zeggen in welke kop je hem moet inschenken. Terwijl hij drinkt, laat je hem even hier in de keuken alleen en dan weet ik zo goed als zeker, dat hij stiekum naar boven zal gaan. Je moet net doen alsof je daar geen erg in hebt.

Als je in de keuken terugkomt en jij ziet, dat hij er niet meer is, dan praat je zo'n beetje in je zelf en zegt: Hè, is de inspecteur weg gegaan? Wat jammer. Ik vond hem zo'n knappe vent. Ik had graag nog even met hem gepraat, maar ik ga nu maar naar huis. Het spreekt van zelf Mina, dat je diezelfde woorden niet behoeft te gebruiken, als je maar iets van die aard zegt is het goed. Je kunt dan gerust naar huis gaan.

En jij, Gaston, je doet net of je geen erg hebt, als je die inspecteur hier of daar mocht zien. Hij zal zich ergens willen verbergen en daar is het mij juist om te doen. Dat is dus begrepen, hè? Ik ga nu even met mijnheer Brand uit en jullie spelen je rol goed, hé?

Een paar minuten later kwamen Raffles en Brand, op enige afstand van het huis, Sullivan tegen, die op weg was om zijn geluk bij Liezie te beproeven.

Deze klopte zacht aan de achterdeur aan en zei toen Mina de deur opendeed:

— Goeien avond, juffrouw Lizie, ik

geloof, dat een van de bovenramen openstaat. Is dat niet gevaarlijk met het oog op inbrekers? Wilt u daar eens naar kijken?

— Ja zeker, mijnheer de inspecteur, zei Mina, die deed alsof ze erg geschrokken was; waar is dat raam?

Sullivan nam haar me naar buiten en wees naar boven. Maar Mina zei, dat hij zich vergiste, want dat het raam wel degelijk gesloten was. Het was de maan, die er op scheen en de indruk wekte alsof het open stond.

Terwijl zij stonden te praten, blies Sullivan nu en dan in zijn hand en stampte met zijn voeten op de grond, alsof hij het koud had.

— Het is koud vanavond, mijnheer de inspecteur, zei Mina. Hebt u misschien trek in een kop koffie? U kunt gerust binnenkomen, want mijn meester is niet thuis. Die gaat 's avonds altijd uit en komt gewoonlijk om een uur of elf thuis.

— Dat mag ik niet afslaan, zei Sullivan.

Mina ging naar binnen en bood Sullivan een stoel aan in de keuken. Zij had op een tafeltje een koffiepote staan, met koppen en schotels en op een schaalte enige biscuits. Het fornuis brandde nog en het was er behaaglijk warm.

Het tweetal ging aan het tafeltje zitten en Mina schonk voor hen beiden een kop koffie in.

Sullivan kreeg de koffie toegediend in een grote witte kop met blauwe rand, en Mina dronk uit een kleiner kopje.

Toen Sullivan langzaam zijn koffie opdronk, hetgeen hem inderdaad goed deed, liet hij zijn ogen eens rond gaan, want hij begreep, dat hij er iets op moest verzinnen, als hij ongemerkt in huis wilde blijven.

Gelukkig kwam Liezie hem zelf te hulp, door op te staan en plotseling uit te roepen:

— Daar geloof ik warempel, dat die ondeugende kat in de kelder de boel aan het omhalen is. Ik hoop, dat u het me niet kwalijk neemt, inspecteur, maar ik moet u even alleen laten, om te gaan kijken wat dat beest nu weer uitvoert.

Liezie ging heen, Sullivan dronk in

één slok de rest van de koffie op en keek om zich heen.

In de hoek van de keuken zag hij een turfkastje. Hij keek er in en zag dat het leeg was. Er zaten een paar gaten in het opklapdeurtje en onmiddellijk besloot hij om daar in te kruipen. Het was weliswaar niet groot, maar als hij zich klein maakte en op zijn hurken ging zitten, dan kon hij er net in.

Hij ging nu naar het tafeltje terug, krabbelde een paar woorden op een papiertje, dat hij zag liggen en legde het boven op de ledige koffiekop, zodat Liezie, als ze terugkwam, het wel moest zien en verborg zich in het turfkastje.

Juist had hij het deurtje naar zich toegehaald of de deur ging open en Mina kwam binnen.

Zij keek de keuken eens rond en toen ze niemand zag, deed ze alsof ze verwonderd was en begon in zich zelf te praten:

— Nu, dat is warempel ook wat moois, zei ze, terwijl ze het servies begon op te ruimen. Nu ga ik even weg en in die tijd verdwijnt de inspecteur. Zo lang ben ik toch niet weg geweest. Hé, wat is dat?...

Op dat ogenblik vond zij op de lege koffiekop van de inspecteur het papiertje en zag, dat er wat op geschreven stond. Zij las:

Lieve Liezie,

Denk niet dat het ondankbaar van me is, dat ik zo ineens ben weggegaan, maar ik mag mijn post niet te lang alleen laten en ik vrees, dat je nog enige tijd nodig zult hebben, om de kat te vinden. Ik bedank je vriendelijk voor je lekkere kop koffie. Gegroet.

Inspecteur Sullivan.

Nadat Mina het briefje gelezen en verscheurd had, ruimde zij het servies op en trok haar mantel aan en riep Gaston, die de deur achter haar zou sluiten. Sullivan ademde op.

Of het kwam door de kleine ruimte,

kon hij niet zeggen, maar zijn hoofd was zo zwaar als lood. Hij snakte naar adem en begreep, dat hij het daar in die enge turfkast niet lang meer zou kunnen uithouden.

Gelukkig voor hem maakte de knecht vlug voort en mompelde onder het heengaan:

— Mylord heeft gezegd, dat ik niet op hem behoef te wachten en dat ik naar bed kan gaan. Ik zal dat maar doen, want ik heb slaap.

Nadat hij dit op halfluide toon gezegd had, ging hij de keuken uit.

Sullivan had nu het rijk alleen. Hij kroop het kastje uit en legde zijn oor tegen de keukendeur, hoorde hoe de knecht de trappen opliep en toen duidelijk dat er ergens op een bovenverdieping een deur open en weer dicht ging, waarna alles stil werd.

Nu haalde hij zijn zaklantaarn tevoorschijn en keek om zich heen.

Nu kwam het er op aan om vlug te handelen. Hij zou heel zacht naar boven gaan en zich in de slaapkamer van de heer des huizes verschuilen. Als deze thuis was gekomen en sliep, zou hij hem de handboeien aan doen, vervolgens het fluitsignaal geven en ten slotte zijn arrestant naar Scotland Yard laten overbrengen.

Het enige dat hem hinderde, was een zware hoofdpijn, maar dat kwam zeker van dat turfkastje. Het was daar bijna niet om uit te houden geweest, en daar had hij natuurlijk hoofdpijn van gekregen.

Hij knipte nu zijn zaklantaarn uit en ging de trap op.

Eerst kwam hij in de gang van de etage gelijkvloers. Onhoorbaar liep hij op de punten van zijn voeten over de rode peluche looper, en ging toen nog een etage hoger. Daar zouden wel de slaapkamers zijn, dacht hij. Jammer dat hij zo'n pijn in zijn kop had. Het leek wel alsof het hoe langer hoe erger werd. Het liefst was hij ergens gaan zitten, want zijn benen werden zwaar en zijn ogen vielen bijna dicht. Hij mocht daar vooral niet aan toegeven, want dan zou dit zaakje voor hem verloren gaan. Kom, gauw de slaapkamer van de

heer des huizes opgezocht.

Het toeval was hem gunstig. De tweede deur, die hij opendeed, toonde hem de slaapkamer van de bewoner.

— Waar zal ik me verstoppen? dacht Sullivan, toen hij rondkeek bij het licht van zijn zaklantaarn.

— Wacht, dacht hij, ik kruip onder het bed. Het is daar breed genoeg, zodat niemand me ziet. Hij doofde zijn zaklantaarn en kroop onder het ledikant.

Hij slaakte een zucht van verlichting, toen hij lag. Hij kon niet meer op zijn benen staan van duizeligheid en hoopte dat het onder het wachten, terwijl hij daar lag wel over zou gaan.

Maar het ging niet over, want nauwelijks onder het bed, viel hij in een vaste slaap. Het slaapmiddel van Raffles, dat hij vooraf in de koffiekop had gedaan, begon te werken en de eerste uren zou Sullivan niets afweten van god of goed mens.

Terwijl dit alles binnenshuis gebeurde, stonden aan de achterzijde op enige afstand van het huis, twee heren achter een boom naar het huis te kijken.

Het waren Raffles en Brand, die het terrein verkenden. Zij hadden natuurlijk duidelijk gezien, hoe het licht van een zaklampje eerst in de keuken had geschinen, daarna achter de gordijnen van de vestibule beneden en vervolgens achter de ruiten van zijn slaapkamer.

— Nu is hij in het hol van de leeuw, mompelde Raffles tot Brand, die ademloos toekeek. Nu heeft hij gevonden wat hij zocht en gaat hij zich verstoppen, want het licht gaat uit. Hoe laat is het nu?

Raffles raadpleegde zijn polshorloge. Precies tien uur. We zullen nu nog een half uurtje voor alle zekerheid wachten en dan eens gaan kijken, waar onze vriend zit. Ga je mee Charles, dan lopen we onhoorbaar om, want ik heb van dat staan koude voeten gekregen.

De beide vrienden gingen op stap, om na een half uur terug te keren. Onhoorbaar liepen zij de trap op en klopten in het voorbijgaan op de deur van Henderson, die in huis sliep.

— James, zei Raffles met gedempte stem door het sleutelgat, kleed je aan, want we zullen je straks nodig hebben. Ik kom je wel halen. Maar geen leven maken, hoor.

— Heel goed, mylord, klonk de stem van Henderson terug, die aanstonds uit zijn bed uitstapte.

Raffles en Brand klopten nu aan de kamerdeur van Gaston.

— Gaston, ben je al naar bed? vroeg Raffles.

— Nog niet, mylord, klonk het antwoord en tegelijk werd de deur geopend en verscheen de aangesprokene op de drempel.

— Ga even met ons mee, Gaston, zei Raffles, ik heb een leuk baantje voor je.

Het drietal trad de slaapkamer binnen.

Eén oogopslag was voor Raffles voldoende om te zien waar Sullivan zich verstopt had.

Nu wenkte hij Gaston en met vereende krachten werd de nog steeds slapende Sullivan van onder het ledikant vandaan gesleept.

Hij werd op een stoel gezet en Raffles vroeg Gaston om scheerzeep, kwast en scheermes.

— Inzepen, Gaston, zei Raffles en snor afscheren. Daarna trek je hem de uniform uit, leg deze voor mij klaar en stop hem in bed. Maar eerst moet je hem een van mijn pyjama's aantrekken.

Gaston voldeed aan het verzoek van zijn meester, terwijl Brand hem daarbij hielp.

Intussen begon Raffles zich te vermommen. Hij nam een kneveltje, precies van dezelfde kleur en fatsoen als Sullivan zoeven nog gedragen had en plakte dat op zijn bovenlip. Vervolgens begon hij met een paar kleurwatertjes te werken en deed dat zo handig, dat hij binnen vijf minuten sprekend op de inspecteur leek.

Deze was door het afscheren van zijn snor haast niet meer te herkennen en in het halfdonker zou men hem ongetwijfeld voor Raffles zelf hebben kunnen houden.

Raffles was nu klaar en bekeek zich

zelf in de spiegel.

— Lijk ik op hem? vroeg hij.

— Als twee druppels water, meende Brand.

— Dat vind ik ook, al zeg ik het zelf, zei Raffles.

Hij kleedde zich nu in de uniform van Sullivan en tastte in een der zakken.

— O ja, dat is waar ook, mompelde hij, terwijl hij een paar handboeien te voorschijn haalde. Die mooie braceletjes moeten we hem nog om doen.

Weldra had de nog steeds slapende Sullivan de handboeien aan en was Raffles gereed om het laatste bedrijf van deze comédie te spelen.

Hij verzocht Gaston en Brand, dat ze met de auto naar zijn huis in de Cromwellstreet moesten gaan. Henderson was al gewaarschuwd en zou hen daarheen brengen.

Nadat Raffles dit met hen afgesproken had, gaf hij hen beiden de hand en zei, dat hij waarschijnlijk nog diezelfde avond, al werd het dan ook een beetje laat, bij hen in de Cromwellstreet zou komen. Hij verzocht hen hem nu nog vooral eens goed aan te kijken, opdat zij niet zouden denken, dat een echte politiemann hen kwam opzoeken.

De twee mannen deden wat hun gevraagd was en gingen door een achterdeur weg.

Zodra zij vertrokken waren ging Raffles naar beneden en opende de huisdeur. Hij stak het licht in de vestibule op, maar zorgde er voor met zijn rug er tegen te gaan staan, zodat zijn gelaat in de schaduw bleef.

Toen liet hij het afgesproken fluitsignaal horen.

Ineens was de eenzame laan, die zich voor het huis uitstreckte, tot leven gewekt. Van alle kanten, snelden politiemannen toe en weldra was hij omringd door een stuk of twaalf agenten, gereed om de bevelen van hun chef ten uitvoer te brengen.

— Voorzichtig naar boven, mannen, zei Raffles met veranderde stem. Loop zo zacht mogelijk. Er is waarschijnlijk niemand thuis, behalve de bewoner, maar je kunt nooit te voorzichtig zijn.

Op de eerste etage, de tweede deur rechts, daar ligt in zijn bed de beruchte gentleman-inbreker, Raffles. Ik heb hem door een slaapmiddeltje vast doen inslapen en hij zal er waarschijnlijk niets van merken wat jullie met hem doen. Laat een van jullie een taxi halen, leg hem daarin en breng hem onmiddellijk naar Scotland Yard. Maar behandel hem als een heer. Hij heeft de handboeien om, dus hij kan zich niet verweren, als hij soms wakker mocht worden. Laat vier man met hem meegaan, dan kan de rest de bus nemen.

Ik ga nu eerst even Scotland Yard opbellen en volg dan zo spoedig mogelijk. Tot straks.

Een minuut later waren zij de trap op gegaan en was Raffles in de duisternis verdwenen.

Precies een half uur later hield een taxi voor Scotland Yard stil, waaruit vier politie-agenten in burger een

arrestant droegen, die onder de dekens waarin men hem gewikkeld had, niets anders dan een pyjama aan had.

Op hetzelfde ogenblik ging de telefoon in de kamer van hoofdinspecteur Baxter, die zich verwonderd afvroeg waar inspecteur Sullivan bleef.

Hij nam de hoorn van de haak en meldde zich met:

— Hallo. Hier Baxter van Scotland Yard. Met wie?

Toen het antwoord kwam, liet hij van schrik de hoorn haast uit zijn handen vallen.

Nauwelijks had hij nog een paar woorden gehoord of met een vloek smeed hij de hoorn op de haak en snelde naar beneden, waar men juist de arrestant op een veldbed had neergelegd.

Baxter was woedend, maar kon niets anders doen dan wachten tot Sullivan ontwaakte, die hem dan wel zou mededelen wat er eigenlijk allemaal gebeurd was.

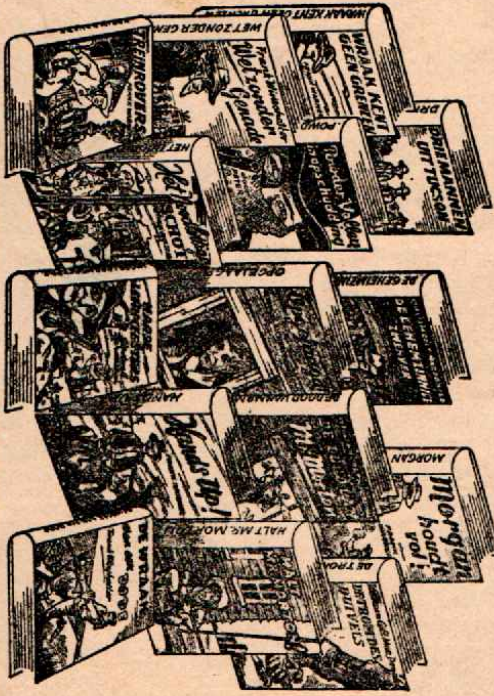
DE VOLGENDE AFLEVERING BEVAT :

Het zilveren beeld

15 Nieuwe titels WILD-WEST serie

15 BOEKEN IN LINNEN BANDEN MET FRAAI GEKLEURDE OMSLAGEN

betalbaar f 5.- of meer
met f 5.- per maand

1. Trekhovers, door Frank Warner
2. Het Noodeltjige Schot door Arthur Nathan
3. Harde Leermesters door Gladwell Richardson
4. Hands Up door Frank Warner
5. De wraak van een Dode } beide door Frank Warner
6. Wat zonder Genade } Frank Winchester
7. Powder Valley in opschudding door Peter Field
8. Opejagjd door Gladwell Richardson
9. De dood van Mr. Morton } beide door William
10. Halt, Mr. Morton } Colt MacDonald
11. Wrak kent geen grenzen door Frank Warner
12. Drie Mannen uit Tucson door Arthur Nathan
13. De geheimzinnige zwerfer door William Colt MacDonald
14. Morgan houdt vol door Frank Warner
15. De Trom des Dulvels door William Colt MacDonald

Alle boeken zijn in geheel linnen banden gebonden, groot formaat en voorzien van fraai gekleurde omslagen; totaal ruim 3000 pagina's. Deze boeken kosten f 88,50. Nu slechts f 44,25, desgewenst betaalbaar met f 5.- of meer per maand, zonder enige verhoging. Zend nog heden nevenstaande bon in.

LEIDSGRACHT 108 - ADAM-C.
Postrekening 60092 - Gem. Giro N 2266
Telefoon 67007

BON

Ondergetekende verzocht te zenden de 15 Wild-West boeken Serie 13 voor de helft van de oorspronkelijke prijs.

Het bedrag van f 44,25 / de 1e termijn van f _____ *
te heden overgemaakt / wordt incl. 40 cent voor
reembourkosten bij ontvangst van de boeken betaald *
* Doordelen wat niet wordt verlangd.

L. L.

NAAM: _____
ADRES: _____